

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita. Jo 14,6

Брой 12 (1505)

София, декември 2015 г.

Цена 0.50 лв.

„Рождество“ - худ. Якоб Бекер

**Мирските
доминиканци:
Няма нищо
по-важно
от Бог**

Братството „Света Екатерина Александрийска“ чества на 25 ноември 2015 г. в София 10 години от официалното си регистриране като Мирска доминиканска фратерна от Третия ред на ордена на проповедниците.

Миряните от проповедническия орден образуват общност от вярващи, които живеят сред света, ставайки участници в апостолския живот на ордена. Те се стремят под водителството му към християнско съвършенство според собствено правило, утвърдено от Светия престол. Мирските доминиканци са в действително и канонично единство с голямото семейство на ордена на проповедниците, на което те са неразделна и важна част. В България общност от светски доминиканци започва да се формира от 1991 г. През 2005 г. тя е официално призната като фратерна (братство) - най-малката структурна единица на мирския клон на ордена. Тъй като в България няма присъствие на доминиканския орден, първоначално тя е присъединена към унгарската, а по-късно към полската провинция.

[На стр. 5](#)

И Словото стана пълът

В навечерието на Рождество Христово 2013 г. поклонническа делегация от България постави българска икона на Света Богородица в Назарет и се поклони на мястото, където архангел Гавраил известява на Дева Мария благата вест.

В подножието на олтара в базиликата пише: „И Словото стана пълът - тук.“ Това „тук“ в Назарет звучи изключително силно и на всички места в Светата земя човек си дава сметка, че каквото се е случило за нашето спасение е тук, на това място. Така е и в Йерусалим, на Голгота, пред празния гроб - мястото на възкресението, на мястото на възнесението. Навсякъде човек изживява с особено вълнение събитието, свързано с живота на Иисус Христос точно на това място. Така е и във Витлеем. Тук, на това място, Христос се роди. Тук Христос вече е видимо между нас в пълът.

Днес ние посрещаме отно-

во Неговото идване. Събитието се повтаря вече от 2015 години. Как посрещаме Неговото идване? Разбира се, не може да става и дума за трапеза и подаръци, които са свързани с традицията, но и тук, в България, както и навсякъде по света най-важно е духовната подготовка за този светъл празник.

Свети Йоан Кръстител проповядва: „Изправете пътищата пред Господа.“ Всеки от нас е поканен да живее така, че да изправя пътя, който води към Господа, а това означава вътрешна промяна, да скъса с нещо от миналото, което го е отдалечавало от Бог, за да може да стане самият той прав път, по който Бог да достигне до другите. Така, както Той дойде до нас чрез Мария, Майката на Иисус.

Чрез нея ние приемаме Христос сред нас. Чрез нея възхваляваме благословения плод на утробата ѝ. Мария не е красив остров сред морето

на човешкия живот, но е здравата основа на един мост, по който Бог идва сред нас: „Ето, девицата ще зачене и ще роди син и ще го нарече Емануил, което значи Бог с нас.“

Да, Бог е с нас винаги и днес, когато изживяваме толкова трагични моменти от нашата история. Той е винаги с нас и в най-трудните моменти на живота ни. Бог с нас - това е нашата утеша, това е нашата сила във всеки момент от нашия живот.

Но Емануил не е само Бог с [На стр. 8](#)

Иисус е до нас

На 17 октомври отбележахме патронния празник на катедралата „Свети Павел от Кръста“ и 200-годишнината от основаването на Конгрегацията на сестрите пасионистки.

Тържествена литургия беше отслужена в храма „Свети Павел от Кръста“; в нея взеха участие епископ Петко Христов, свещеници и сестри от епархията и много гости.

Специално участие имаха децата, възпитаници на детския център „Вяра, Надежда и Любов“ към черквата, което е първото в България училище, основано в лоното и с подкрепата на Католическата църква и сестрите пасионистки. Тържеството бе открито с шествие на децата, които внесоха воали в пет различни цвята, символизиращи петте континента, в които днес при-

[На стр. 9](#)

Извънредна юбилейна година на милосърдието

Опрощение на греховете - една истина на вярата

Според едно предание, чието достоверност изглежда, че приема свети Амброзий, апостолите - преди да се разделят, за да проповядват Евангелието - пожелали да обобщят в една леснозапомняща се формула съдържанието на християнската вяра. Говорейки на катекumenите (оглашението, тези, които се подготвят за кръщене) в деня, в

който им предава Символа, т.e. Веруюто (Credo), за да го научат наизуст, епископът на Милано обяснява, че думата от гръцки произход „simbolo“ на латински означава „принес“ (conlatio), дотолкова, че всеки апостол желаел да допринесе за оформянето на първия „компендиум на вярата“ (breviarium fidei; обобщение на вярата). Следвайки това

убеждение, основано на един разказ, но напълно легендарен, много средновековни автори предполагат, че Петър е започнал да казва: „Вярвам в Бог, Всемогъщия Отец, Творец на небето и на земята.“ След него другите апостоли един по един са продължили, докато са съставили дванадесетте члена, от които се със-

[На стр. 2](#)

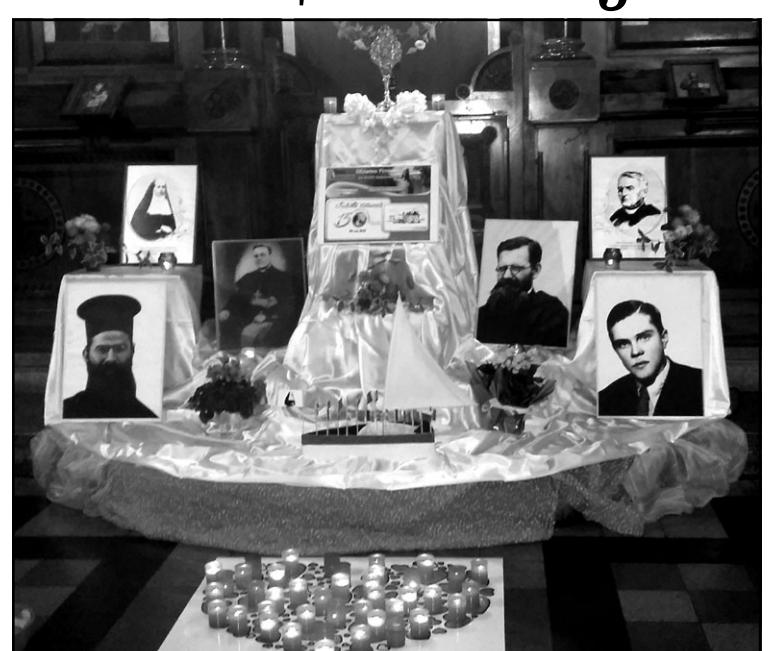
Празник на българските мъченици и 150 години от основаването на сестрите облатки

Всяка година на 13 ноември ние, сестрите облатки и отците успенци, празнуваме нашите български мъченици Камен Вичев, Иосафат Шишков, Павел Джиджов и Евгений Босилков. А тази година ние, сестрите облатки, заедно с честването на мъчениците празнуваме наш юбилей - 150 години от основаването (1865-2015).

Заедно с отците успенци организирахме празника за два дни. Първия ден, 13 но-

ември, от 17 до 19 ч. имахме бдение заедно с нашите енории и с нашите гости, дошли от Румъния, Турция и Испания. То бе от три части. Първата част беше посветена на харизмата и историята на сестрите облатки, втората - на днешните мъченици, и третата - на нашите блажени мъченици.

Между отделните части звучеше музика, химн на сестри-

[На стр. 8](#)

Среща на Вселенския патриарх Вартоломей I с архиепискон Ансемо Пекорари

В рамките на посещението на Вселенския патриарх Вартоломей I в България (по повод удостояването му със званието доктор хонорис кауза на БАН и с орден „Стара планина“ от страна на президента на Република България) на 10 ноември т. г. се състоя среща на патриарха с Негово Превъзходителство монс. Ансемо Пекорари - апостолически нунций в България и Македония.

Това стана по време на поклонението на Вселенския и на българския патриарх на гроба на блаженопочиващия патриарх Максим в Троянската света обител. В словото си преди отслужването на „трисагий“ в католикона на манастира Вселенският патриарх се обрна

многоуважително към патриарх Неофит с титлите Блаженство и Светейшество, а Българската православна църква бе наречена първородна дъщеря на Константинополската църква майка - признание за това, че сме първата страна, получила кръщение от Константинополската патриаршия.

А игуменът на Троянския манастир (бивша ставропигия на Цариградската патриаршия от 1830 г.) епископ Сионий бе башински поздравен за всеотдайния труд по обновяването на обителта. Веднага след службата се проведе частна аудиенция на нунция с Вселенския патриарх. На много добър италиански патриархът

разказа спомени от времето на следването му в Папския източен институт и пребиваването му в Папския френски колеж в Рим. Бързо спомените преминаха към непринудеността на срещите му с папа Франциск. Особено внимание се отдели на миналогодишната им среща в Йерусалим по повод на 50-годишнината от историческата среща между Вселенския патриарх Атенагорас I и папа Павел VI, когато бяха вдигнати взаимните анатеми от 1054 г.

Посещението в Троянския манастир завърши с тържествен обяд, даден от игумена за всички официални гости.

Отец Петко Вълов

Мой пъстър свят

На 8 ноември т. г. със съдействието на Столична община за втори пореден път се проведе Празник на религии. Организаторите в лицето на Националния съвет на религиозните общини в България (НСРОБ) нарочно избраха думата празник, а не фестивал, за да не звуци претенциозно, а наистина да бъде един споделен момент на радост, изказан по думите на водещия Роберт Джераси на универсалния език на музиката и танца. Този път събитието не бе на открито, а в зала „Света София“ на парламента, емблематично място от близкото минало (бивша зала „Георги Кирков“ на Партийния дом) - тогава с ограничен достъп и немислимо за трибуна на религиозна свобода на изява.

Освен с представителен танцов или певчески състав шестте традиционни изповедания - православно, мюсюлманско, еврейско, арменско, католическо и протестантско, участваха и с щандове за литература и богослужебна утвар на съответната деноминация. И тази година Католическа църква се включи в концерта с танцовия състав „Палкенче“ към Народно читалище „Съединение - 1923“ от село Бърдарски геран, който изпълни четири танца от фолклорния репертоар на банат-

ските българи, пленилни в своите пъстри носии. На щанда присъстваха изданията на фондация „Комунигас“ редом, с тези на Католическата църква, на „Каритас“, на движението на фоколарините и др. Откриването започна с приветствие на столичния кмет, прочетено от негов представител, а сред публиката можеха да се видят апостолическият нунций, посланикът на Армения, дипломати от американското и от немското посолство. Проявата завърши с традиционната вечер на отворените врати на столичните храмове.

Отец Петко Вълов,
член на НСРОБ

Опрощение на греховете...

От стр. 1

тои това, което обикновено наричаме Апостолски символ на вярата. Ако и да не знаем кой е произнесъл „опрощение на греховете“, остава фактът, че този десети член не е по-маловажен по достойност и значение от първия, на който е отражение и обяснение. Видно е, че изповедта на вярата е троична. В основната си структура тя не прави друго освен да възпроизведе, събере и развие отговорите на кръщащия се на трите въпроса, които са му поставени, преди да влезе и да се потопи в кръщенния купел: „Вярваш ли в Бог Отец? Вярваш ли в Иисус Христос? Вярваш ли в Светия Дух?“ Докато изповедта на вярата в Отец ни припомня сътворението, а тази в Сина припомня силните моменти на спасителното дело, изповядването на Светия Дух се спира върху личното дело, което е Църквата, събрана в своя извор, в своето историческо битие и в своето насочване към крайната цел. Това определение в единствено число утвърждава, че Сим-

2

ИСТИНА
VERITAS
Брой 12 (1505)
декември 2015 г.

декември 2015 г.

вольт произхожда от изповядването на кръщелната вяра.

Важно е да се отбележи, че ако в отношението към Божествените лица ние казваме „Вярвам в...“, то в отношението към Църквата и към нейните съществени правомощия не казваме „вярвам в Църквата“, но просто „вярвам Църквата“. (Ние обаче казваме: „Вярвам в една свята... Църква...“ В случая трябва да се има предвид, че статията е на италиански автор. Ако би се „превел“ коректно на български този проблем, би станало: „Вярвам, че Църквата е...“ - б.пр.). Въщност Църквата - като част от общението на светите, оправдението на греховете, възкресението на телата и вечния живот - образува обекта на акта на вярата, докато Божествените лица са в същината на самата вяра, доколкото я предизвикват и основават. Ние не „вярваме на Бог“ както се вярва на една личност, доколкото тя е за вярване, не „вярваме“ в Бог както се вярва в нещо достоверно, но „вярваме в Бог“ в степен единствен да гарантира тези тайнствени реалности, които произхождат от Него. От друга страна и Бог изисква много повече от нас, когато казва: „Вярвайте в Бога и в Мене вярвайте!“ (Ин. 14, 1).

Освен това знаем, че успо-

На стр. 5

Храмов празник на енорията в Габрово

На 7 ноември в Габрово бе отбелiazан празникът на енория „Блажен Евгений Босилков“. Тържествената литургия от 11,00 ч. в зала 1 на Културния дом на Габрово бе отслужена от епископ Петко Христов в съслужение с отец Паоло Кортези от Белене и отец Страхилен Каваленов - нашия енорийски свещеник от Велико Търново. Литургията беше много тържествена, защото отец Ремо Гамбакорта разказа подробно за живота и страданията на нашия патрон и закрилник на нашата черква „Блажен Евгений Босилков“. За първи път на пиано свирели малката Лили - ученичка на 10 години. Залата бе изпълнена с много гости от Белене, село Малчица, Велико Търново и от София.

След тържеството имаше почерпка за здраве на всички. Свещеници и гости си поклахме все така да се събираме и празнуваме всички енорийски празници. Епископ Петко Христов ни пожела здраве и благослови!

Катя ДАНКОВА,
Габрово

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

истина

Директор
свещеник Благовест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Тел. (02)41-77-739,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

Германия. В интервю пред германския всекидневник „Зюдойче Цайтунг“ архиепископът на Арменската апостолическа църква в Германия Карекин Бенджан остро критикува и обвинява европейските политически, държавни и културни ръководители, че водят успокоителна и съглашателска политика, като се заблуждават, че исламските духовници, които се раждат, възпитават и образоват в Западна Европа, ще налагат своеобразен „западноевропейски“ ислам, различен от този, който изповядват и проповядват имамите, идващи от Турция и Саудитска Арабия. Исламът навсякъде е един и същ; автентичен той не е миролюбива религия. Където мюсюлманите са малцинство, те са миролюбиви, но щом станат мнозинство, другите са неверници и се преспедват. Такъв е случаят с арменския геноцид, при който загинаха над милион и половина арменски християни. Настоящата демографска криза в Западна Европа и кризата в християнската вяра създават благоприятна основа за бързото и масово разпространяване на ислама. При мюсюлманите криза във вярата няма, няма и демографска криза. Те имат по много деца, а като се има предвид и масовата миграция към Европа, при която над 3/4 са мюсюлмани, сред които има и джихадисти, в недалечно бъдеще ще се говори не за някакъв „европейски“ ислам, а за исламизирана Европа, особено за Западна Европа, където мюсюлманите ще бъдат мнозинство. Подобно е положението и в световен мащаб. Докато днес 23 на сто от населението на земята изповядват ислама, след 25 години те ще станат над 35 процента.

+++ Всички германски епископи са на редовно посещение Ад Лимина при папа Франциск с доклади за положението в поверените им епархии. Посещението Ад Лимина е въведено от папа Сикст V (1585-1590) през 1585 г. От 82-милионното население на Германия над 24 милиона са католици и са най-голямата организирана религиозна общност в страната със 109 епископи, 14 хиляди свещеници, 6 хиляди монаси, 32 хиляди монахини, служещи в 28 епархии и 24 500 храма.

+++ Ръководството на фирмата „Фолксваген“ е заявило, че въпреки възникналата криза остава постоянен спонсор на Католическата църква в страната.

+++ Германското библейско дружество съобщава, че Библията е била разпространена през 2014 г. в целия свят в 430 милиона екземпляра; най-много библии са продадени в Бразилия, следват Индия, Китай, Филипините. В Европа са разпространени над три милиона броя от Новия завет.

Словакия. Почетният епископ на Нитра кардинал Ян Хризостом е починал на 92-годишна възраст. След неговата смърт кардиналската колегия остава с 218 кардинали, от които 118 са под 80 години и имат право на избор на папа.

Палестина. Във връзка с Юбилейната година на милосърдието на 20 декември католическият патриарх на Йерусалим Фуад Твал заедно с енорийски свещеник отец Марио да Силва ще отворят една Свята врата в енорийската черква на ивицата Газа пред 200 енориаши.

Румъния. Конфискуваната от комунистическата власт католическа черква от източн обред в гр. Сисеци е била предадена на Румънската православна църква. След дълги съдебни процедури тя най-после е върната на Католическата църква заедно с всички конфискувани имоти.

САЩ. Няколко дни след като папа Франциск провъзгласи испанския мисионер в Америка Хуниперо Сера (1713-1784) за светец, вандали са разрушили статуята му. По данни на полицията злосторниците са били местни жители, които са били заловени при осъверняване на гробове предимно на европейски заселници, което се тълкува като омраза към християнските заселници.

Перу. В интервю пред перуанското радио прелат Гилермо Кархер е заявил, че папа Франциск ще посети родината си Аржентина не през 2016 г., а през 2017-а. Прелатът е бил на посещение в Перу. Той е аргентинец, от Буенос Айрес, много близък сътрудник на папата в държавния секретариат. Също е заявил, че Светият отец е извънредно затворен през 2016 г. за извънредната Юбилейна година на милосърдието и едно от най-важните му посещения през 2016 г. ще бъде Мексико и светилището Мадоната от Гуаделупе.

Норвегия. Положен е основният камък на нов храм в гр. Тронхайм от епископа на Осло Бернт Ейдсвиг. При церемонията е заявил, че строежът на новата епископска катедрала е символ на възхода на Католическата църква в скандинавските страни. Стойността на цялото строителство възлиза на 12,5 милиона евро, осигурени от епархията на Осло и от епархии от цяла Германия. Епископът на Осло е норвежец от германски произход, протестант по произход. През 1977 г. приема католическата вяра, изучава богословски науки в Рим и през 1982 г. е ръкоположен за свещеник, а през юли 2005 г. папа Бенедикт XVI го удостои в епископски сан и го назначава за епископ на Осло.

Англия. В гр. Ланкастър са формирани две енории, съставени от сиromalabарски християни - индийци, последователи на апостол Тома. Вървящите към двете енории са над 170 хиляди. Сиromalabарската църква е под попечителството на папата.

Италия. Висшият административен съд на Италия призна за законен и валиден само брак, склучен между мъж и жена. Вътрешният министър на Италия приема за недопустим и незаконен брак между хомосексуалисти, позовавайки се на случаи, когато кметове включват в регистрите подобни бракове.

+++ Игуменът на бенедектинския манастир в Монте Касино абат Донато Оляри е заявил, че бежанците мюсюлмани представяват огромно предизвикателство за християнската идентичност на Европа. Той твърди, че диалогът с мю-

сюлманите може да се води само във основа и защита на християнските ценности. Европа може да загуби душата си, „ако допусне противоречие между тези ценности и своята християнска религия“.

+++ Италианският съд прекрати издирванията на изчезната мистериозно преди 32 години (22 юни 1983 г.) Емануела Орланди, дъщеря на католическия служител. През това време се появила много спекулации за нейното освобождане, обадиха се и лица, които твърдяха, че могат да я открият и освободят срещу освобождането на атентатора Али Агджа. Папа Йоан-Павел II лично е молил подобни похотители да освободят Емануела. Семейството настоява издирането да продължи, но съдът е категоричен, че всички възможности да се продължи тази акция са изчерпани.

+++ Доминиканският орден започва честването на 800-годишнината от своето основаване. Като отправна дата до миниканците не се позовават на основаването на ордена в южнофренския град Тулуса през април 1215 г., а папската була и одобрение на вътрешния ред и правилника на ордена през декември 1216 г. от папа Хонорий III (1216-1227). Честванията ще продължат до 21 януари 2017 г. и ще приключат с тържествена литургия в Латеранската базилика в Рим. Тези се провеждат по целия свят с многобройни литургии, изложения, доклади и проповеди, научни събрания, концерти и поклонения. Големи тържества се предвиждат за 28 януари - деня, когато се чества знаменитият доминиканец, богослов и църковен учител свете Тома Аквински (1225-1274). Днес доминиканците имат над 5500 духовници, пръснати по целия свят, като половината са в Европа. Монахините доминиканки са около 24 000, а мирският трети орден наброява над 120 хиляди души - мъже и жени, отдавени на образователни, възпитателни, благотворителни и милосърдни дела. Общото събрание на Доминиканския орден се предвижда да се проведе от 16 до 24 август 2016 г. в Болоня (Италия). Генерален настоятел е френският свещеник Бруно Кадоре (61 г.).

Ватикан. Папа Франциск е приел на частна аудиенция ръководителя на външната служба на Московската патриаршия митрополит Иларион Алфеев. Срещата е била във ватиканската държава „Света Марта“, преводач е бил отец Дестивил - член на Папския съвет за единение на християните. Обсъдени са били отношенията между Православната и Католическата църква, положението на християните в Светите земи, бракът между хомосексуалисти и отглеждането на деца от тях, както и евентуална среща на руския патриарх с папата.

+++ Светият отец е приел на частна аудиенция цялото председателство на Епископската конференция на Католическата църква в Аржентина архиепископ Хосе Мария Аранседо, който е навършил пенсионната възраст от 75 години.

през 1955 г. по инициатива на бразилския епископ Хелдер Камара под ръководството на папа Пий XII (1939-1958). Седалище на генералния секретариат е столицата на Колумбия Богота. Председателството се избира за 4-годишен мандат.

+++ Съгласно програмата за пътуванията на папата през 2016 г. той ще посети Мексико от 12 до 20 февруари. Архиепископът на град Мексико кардинал Норберто Ривера е заявил пред журналисти, че „на 12 февруари ще посрещнем най-тържествено папа Франциск на мексиканското летище“. От 120-милионното население на страната католиците са над 105 милиона и Мексико се нареджа на второ място по брой католици в света след Бразилия.

+++ Главата на Сиро-католическата църква Игнатий Йозеф III е заявил: „Католическите ръководители от Близкия изток настояваме папа Франциск да свика международна конференция за сирийския конфликт във Ватикан. Ние, патриарсите, правим всичко по силите ни, но проблемът трябва незабавно да се реши от авторитетни световни представители, защото християните в Близкия изток са заплашени от изчезване, а това ще е огромна загуба не само за християнството, но и за целия свят.“

+++ Съветът на Синода на епископите е напълно комплектован. Папа Франциск е назначил още трима сътрудници към дванадесетте, избрани от синода - халдейския патриарх Луис Рафаел I Сако, архиепископ на Мадрид Карлос Осоро Сиера и архиепископ на град Бразилия Серджо да Роха, който е и председател на Епископската конференция на Католическата църква в Бразилия - най-голямата в света. Съветът трябва да подгответе бъдещите събрания и събори, като 15-те членове - по трима на континент - ще отговарят за целия католически свят. За Европа те са: виенският архиепископ кардинал Кристоф Шьонборн, лондонският архиепископ кардинал Винсент Никълс и архиепископ Бруно Форте (Киети-Васто, Италия).

+++ Папа Франциск е поздравил Вселенския патриарх Вартоломей I за удостояването му с титлата доктор хонорис кауза от флорентинския университет „София“ за „активната му дейност за единението“.

+++ Светият отец е удължил с още две години службата на председателя на Епископската конференция на Католическата църква в Аржентина архиепископ Хосе Мария Аранседо, който е навършил пенсионната възраст от 75 години.

+++ Във връзка с появилите се в италианските вестници съобщения, че папа Франциск страда от мозъчен тумор, говорителят на Ватикан Федерико Ломбарди уточнява, че наистина „известният японски специалист доктор Таканори Фукушима е установил подобен тумор, но той се е оказал доброкачествен и няма нужда от операция и папа Франциск съвсем спокойно следва графика на натовареното си всеяднение“.

+++ Епископите на Салвадор са помолили папа Франциск при посещението си в страната да провъзгласи за светец блажения архиепископ Оскар Ромеро (1917-1980), а

признания за мъченик негов сътрудник отец Рутильо Гранде (1927-1977) - за блажен. Архиепископ Оскар Ромеро е от 1977 г. архиепископ на столицата Сан Салвадор. На 24 май 1980 г. по време на литургия в параклис на болница той е застрелян от неизвестно лице.

+++ 52-годишиният архиепископ Георг Генсвайн е префект на папския дом, организатор и отговорник за официалните визити и срещи на папа Франциск. Същевременно е и личен секретар на почетния папа Бенедикт XVI. Напоследък германски и италиански медии пишат, че той ще се върне в Германия и ще оглави голяма епархия - например Фрайбург, Минхен, Берлин или Хамбург. За да опровергае тези слухове, той дава интервю в новото италианско списание „Ил мио папа“ (Моят папа), в което отрича тези неверни писания и моли медиите да обявят, че той е много необходим във Ватикан и остава тук по „Божията воля“.

+++ Папа Франциск е извършил необикновено кръщение на бебето на един уличен чистач от Буенос Айрес, столицата на Аржентина. Бащата Серхио Санчес донася 11-месечно си момче и папа Франциск го кръща във ватиканския дом „Санта Марта“. На кръщението присъстват родителите на детето и кръстниците. Папата миропомазва детето не само по челото и гърдите, а и по ръцете. Родителите и кръстниците са дошли специално от Буенос Айрес, тъй като те всички са „много близки приятели“ с папа Франциск от времето, когато е бил архиепископ на града. Бащата присъства през март 2015 г. в Рим, когато е избран папа Бергольо. Когато се ражда бебето, той пише на папата, че ще пристигне в Рим да извърши кръщението. Санчес е чистач по улиците на Аржентинската столица; чистачите в Аржентина са над 30 000 и имат свой профсъюз. Те носят прозвището „картонерос“ - събиращи на картони. Като архиепископ Бергольо е много популярен и обичан от тези работници. Той отслужва специално литургии за тях. И сега често кани членове на сдружението да го посещават в Рим, а на младежката среща в Бразилия лично поканва 35 аржентинци да му гостуват.

+++ Президентът на Папския комитет за международни евхаристични конгреси архиепископ Пиеро Мартини е съобщил, че 51-вият евхаристичен конгрес ще се проведе във филипинския град Себу от 24 до 31 януари 2016 г. На него се очакват 20 кардинали, 50 епископи и хиляди поклонници. Конгресът ще се проведе в голямата зала на града. Световният евхаристичен конгрес във Филипините е знак на църковната солидарност и мисия за страни като Китай, Индонезия, Виетнам. Във Филипините и в Източн Тимор преобладава католическото население. От края на XIX век се провеждат евхаристични конгреси на национално и международно равнище, които свидетелстват за голямото значение на Евхаристията в живота на католическата църква и че Христос е основата на нашата вяра.

50-ият международен конгрес се е състоял в Дъблин (Ирландия) през 2012 г.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

ПЪРВИ ДЕН

Отвалете камъка

Аз ще отворя гробовете ви и ще ви изведа, народе Мой, из гробовете ви (Иез. 37, 12-14).

Твоята правда, Боже, е до вини небеса, Ти си извършил велики дела (Пс. 70/71, 18б-23).

Само ако с Него страдаме, за да се и с Него прославим (Рим. 8, 15-21).

Нямам Го тук, Той възкръсна, както беше казал (Мт. 28, 1-10).

Коментар

Размишленията за този ден са подгответи от Младежкия католически център в архиепархията на Рига и отразяват техния опит за подготовка на икуменичен Кръстен път - икуменично събитие през годината от голямо значение в Латвия. Този опит кани да се размишлява върху това, какво означава Страдание и Възкресение в латвийски контекст, както и за великите дела, които покръстените християни са призвани да известяват.

Съветският период на Латвия продължава да хвърля сянка върху този народ. Останали са много мъки, страдания и нанесени рани, които е трудно да се прости. Всичко това прилика на огромния камък, поставен на входа на гробницата на Исус. Нараняванията от подобно естество ни затварят в духовен гроб.

Но ако в нашето страдание и болка се обединим с Неговото страдание, историята няма да остане на този етап и да ни остави затворени в нашите гробове. Земетресението от Възкресението на Господ е необикновено събитие, което отваря нашите гробове и ни освобождава от тъгата и горчината, които ни държат в изолация един от друг.

Това е величието на Господ - Неговата любов, която разтърси земята, изтърколи камъните, направи ни свободни и ни извика към светлината на един нов ден. Така в тази нова зора ние се обединихме с нашите братя и сестри, които също бях затворени и пострадали. И като Мария Магдалена и ние трябва да „напуснем набързо“ този велик момент на радост, за да отидем да известим на останалите това, което направи Господ.

Въпроси

- Кои са събитията, ситуацията и обстоятелствата в нашия живот, които ни карат да се затворим в гроба на мъката, тъгата, грижата, безпокойството и отчаянието? Какво ни пречи да приемем обещанието и радостта от Възкресението на Христос?

- До каква степен сме готови да споделим своя опит от Бог с тези, които срещате по пътя си?

Молитва

Господи Исусе Христе, винаги си ни обичал и показа дълбочината на Твоята любов, като умря за нас на кръста, приемайки върху Се-

бе Си нашите страдания и рани. В този момент искахме да поставим в подножието на Твоя кръст препятствията, които ни отделят от Твоята любов. Отвали камъка, който ни държи затворени. Събуди ни в утрото на Твоето възкресение. Нека там да се срещнем с братята и сестрите, от които сме разделени. Амин!

ВТОРИ ДЕН

Призвани да бъдем пратеници на радостта

Духът на Господа Бога е върху Мене, защото Господ ме помаза да благовестя на бедни (Ис. 61, 1-4).

Колко хубаво и колко при-

взаимна радост са в сърцето на нашата молитва за единство. Както казва псалмистът: „Колко хубаво и колко приятно е братя да живеят наедно!“

Въпроси

- Какво задушава радостта в света и в Църквите?

- Какво можем да получим от другите християни, та радостта на Исус да пребъде в нас и да ни накара да свидетелстваме Благата вест?

Молитва

Боже на любовта, погледни нашата воля да Ти служим въпреки нашата духовна бедност и ограничените ни възможности. Ела и из-

та - тайнството на единство.

Изворът на нашата радост е нашият общ живот в Христос. Нашият всекидневен братски живот се състои в това да приемаме, обичаме, служим, молим и свидетелстваме с християните от различни вероизповедания. Това е най-скъпоценния бисер, който Светият Дух ни е дал.

В нощта преди Своята смърт Исус се моли ние да бъдем едно и да се обичаме взаимно. Днес ние издигаме ръце, за да се молим заедно с Него за християнско единство. Ние се молим за епископите, за служителите и членовете на всички Църкви. Ние се мо-

Други паднаха на добра земя и почнаха да дават плод: едно сто, друго шесет, а друго трийсет (Мт. 13, 3-9).

Коментар

Размишленията, които следват, са вдъхновени от продуцентите на Вертикал - християнска емисия в неделя сутрин. Да се поддържа този християнски глас в националната латвийска телевизия беше истинско предизвикателство. Продуцентите извлякоха следната поука: само когато се научим да признаваме другите християни за свои братя и сестри, ние можем да се осмелим да носим Божие-

Призвани да възвестите величието на Господ (виж 1 Птр. 2, 9)

Библейски текстове, размишления и молитви

Ятно е братя да живеят наедно (Пс. 132).

Направете пълна радостта ми: имайте едни мисли, като имате една и съща любов, бъдете единодушни и единомислени (Фил. 2, 1-5).

Това ви казах, за да преъбъдите Моята радост във вас и радостта ви да бъде пълна (Ин. 15, 9-12).

Коментар

В съветския период никакво християнско присъствие не беше възможно в обществените латвийски медии. След постигането на независимостта латвийското национално радио започна да разпространява християнски програми, принципно ориентирани към единството и мисията, създавайки форум с цел да се срещнат лидерите на различни Църкви. Това открыто свидетелство на взаимен респект, любов и радост допринесе да се събуди икуменичният латвийски дух. Творческият опит от тези християнски емисии по латвийското национално радио вдъхновиха това размишление.

Евангелската радост кани християните да живеят пророчеството на Исаия: „Духът на Господа Бога е върху Мене. Защото Господ ме помаза да благовестя на съкрушените сърце.“ Ние сме жадни за Благата вест, която може да изцели нашите разбити сърца и да ни освободи от всичко, което ни обвърза и ни прави затворници.

Когато нашето собствено страдание ни натъжава, може би ни липсва достатъчна сила, за да известим радостта, която идва от Исус. Въпреки това, дори да се чувстваме неспособни да дадем нещо на другите, ако свидетелстваме и малкото, което притежаваме, Исус ще го умножи в нас и в тези, които ни заобикалят.

Исус казва в Евангелието: „Както Отец възлюби Мене, така и Аз възлюбих вас; преъдвайте в Моята любов“ и „се обичайте един други, както Аз ви възлюбих.“ Именно така ние ще открием, че Неговата радост ни изпъльва, за да бъде съвършена нашата радост. Тази взаимна любов и тази

пълни с Твоето присъствие дълбоките пориви на нашите сърца. Изпълни разбитите ни сърца с Твоята любов, която изцелява, за да можем да обичаме така, както Ти ни обикна. Дай ни дара на единството, за да можем да Ти служим с радост и да споделяме Твоята любов с всички. Молим Те в името на Твоя Син Исус Христос, нашия Господ. Амин.

ТРЕТИ ДЕН

Братско свидетелство

И те ще дойдат и ще тържествуват на сионските височини (Иер. 31, 10-13).

Искайте мир за Йерусалим: да добруват ония, които те обичат (Пс. 121/122).

Който каже „любя Бога“, а мрази брата си, лъжец е (Ин. 4, 166-21).

Да бъдат във пълно единство, и да знае светът, че Ти си Ме пратил (Ин. 17, 20-23).

Коментар

„Нов път“ - тази международна католическа общност с икуменично призвание, влезе в Латвия преди десет години чрез членовете на двете Църкви - Католическата и Лутеранската. Заедно те изпитаха както радостта, която носи братството в Христос, така и страданието на разединението. В знак на това разделяне те поставят празни една патене и една чаша върху олтара за вечерна молитва. Техният опит вдъхнови това размишение.

Разделенията между християните са препятствие за евангелизацията. Светът няма да може да повярва, че ние сме ученици на Исус, ако нашата любов един към други е непълна. Ние прекиживяваме страданието от това разделяние, че не можем да приемем тялото и кръста Христови заедно по време на Евхаристия-

лим Свети Дух да ни води по пътя на единство.

Въпроси

- Как гледаме на християните от другите Църкви и го твоя ли сме да им поискаме прошка заради нашите предразсъдъци към тях?

- Какво би могъл да направи всеки от нас, за да намалят разделянията между християните?

Молитва

Господи, Исусе Христе, Ти, Който се моли ние да бъдем едно, молим Те, дай ни дара на единството такъв, какъвто Ти го пожела, по начина, по който Ти желаш. Нека Твой Дух да ни даде да изпитаме болката от разделинието, да видим греховете си и да се надяваме отвъд всяка надежда. Амин.

ЧЕТВЪРТИ ДЕН

Народ от свещеници, призван да известява Евангелието

А ще бъде името ти Аврам, защото ще те направя баща на много народи (Бт. 17, 1-8).

Щедър и милостив е Господ, дълготрепелив и многомилостив (Пс. 144/145, 8-12).

Как пък ще повярват в Оногова, за Когото не са чули (Рим. 10, 14-15).

Въпроси

- Има ли от наша страна лични амбиции, желание за състезаване и лъжливи предразсъдъци спрямо другите християни? Има ли обиди, които помрачават нашето проповядване на Евангелието?

- Кои са тези, които чuvат Словото за живот от наша страна?

Молитва

Господи, Исусе Христе, Ти каза, че по любовта, която ще имаме един към друг, ще ни познаят, че сме Твои ученици. Направи така, че подкрепени от Твоята благодат да работим неуморно за видимото единство на твоята Църква, та Благата вест, която ни призоваваш да проповядваме, да може да се чуе във всяка наша дума и да се види във всяко наше действие. Амин.

(Следва)

Никополска епархия отбелязва деня на българските мъченици

На 14 ноември вярващите от Никополска епархия отбелязаха празника на четириимата български мъченици - епископ Евгений и свещениците Йосафат, Павел и Камен. Много вярващи и гости от енориите на нашата епархия се събраха в светилището на блажения Евгений Босилков в Белене, което се намира в черквата „Рождение на Благена Дева Мария“. Тържествената литургия от 11 ч., с която бе почетена паметта на блажените, бе предстоятелствана от Никополския епископ монс. Петко Христов, с когото съслужиха енорийският свещеник на Белене отец Паоло Кортези и свещениците: отец Ремо, отец Ярослав, отец Венцислав, отец Артур, отец Койчо, отец Страхиил, отец Стефан, отец Яцек, отец Патрик, отец Салваторе и отец Йосиф. Проповед под-

несе ректорът на светилището отец Паоло. По време на литургията на олтара бе изложена за преклонение и молитва реликвата на мъченика Евгений Босилков.

Във връзка с празника на блажените български мъченици група млади хора от енории Белене се отправиха на кратко пътешествие из страната, за да представят театралната постановка „Като агнета сред вълци“, посветена на последните дни от живота на „тези доблестни, смели и всеотдайни мъже, жертвали живота си от любов към Бог, Църквата и родината“. По думите на режисьора на писаната отец Паоло Кортези „писаната разкрива не толкова познати, но значими моменти от живота на блажения Евгений, оформили го като личност и духовен пастир. Зрителите се запознават с онези чисто чо-

вешки черти, примесени с не поклатима вяра, които в крайна сметка довеждат до избора на саможертвата - върховен израз на любов“. Театралната постановка бе представена на 18 ноември в Русе във Възрожденско читалище „Зора-1866“; на 20 ноември в София в кино „Влайкова“, на 25 ноември в Белене в народно читалище „Христо Ботев-1897“ и на 27 ноември във Велико Търново в читалище „Искра-1896“. Пиесата се играе при свободен вход.

На 16 ноември в 17 ч. в експозицията „Нова и най-нова история“ на Регионален исторически музей - Плевен, бе открита камерна изложба по повод 115 г. от рождението на блажения Евгений Босилков. В изложбата са експонирани негови лични вещи и реликви.

Росица ЗЛАТЕВА

Членове на братството „Света Екатерина Александрийска“ пред храма „Свети Йосиф“ в София

Няма нищо по-важно от Бог

От стр. 1

Към общността на мирските доминиканци принадлежат както жени, така и мъже. Те живеят в своите семейства и в зависимост от семейното си положение са съпрузи, бащи и майки или самотни. Съобразно своите способности и интереси те се развиват и работят във всички професии. Тяхната задача е да бъдат верни на своето звание и с живота си да свидетелстват, че живеят пред Бог и да бъдат добри християни не само по убеждение, но и с действие.

Братство на Третия ред на ордена на проповедниците

Опрощение на греховете...

От стр. 2

редно с Апостолския символ има друг, по-обстоен. В този друг символ, който между другото заема място по време в литургията и носи името Никео-Константинополски, доколкото е плод на първите два икуменически събора, въпросният член, отнасящ се за прошка на греховете, звучи така: „Изповядвам едно само кръщение за оправдение на греховете.“ Може би привикнали да отнасяме прошката на греховете към тайнството изповед, можем да се запитаме защо древните съставители на тази формула са пожелали да я свържат с Кръщението. Освен това може да събуди удивление факът, че отбелязвайки Кръщението, не се споменава Евхаристията. Не е ли Евхаристията най-превъзходното тайнство, което именно прави Църквата?

Отговорът не е труден: Кръ-

щението заедно с Миропомазането, което го обхваща по подразбиране, е вратата на тайнствата, първо от които е Евхаристията. Кръщението ни въвежда в Църквата - тяло Христово, отстранявайки това изначално състояние на невързка (изгубена връзка - б. пр.), което наричаме първороден грех. Ако този, който получи Кръщението, е възрастен и затова е покрит почти изцяло от собствените си грехове, вярата казва, че Кръщението, дадено от Бог като „трапеза на спасение“, му изтрива всички грехове. Но знаем, че и след Кръщението християнинът може напака да бъде покосен и удавен от злото. Ето защо още от християнска древност изповедта е наречена „втора трапеза (на спасение) след корабокрушението от загубената благодат“, почти „второ Кръщение“, или „един вид Кръщение, кое то изисква задължение“

Тиха нощ, свята нощ

В уникалното събитие, кое то озари Витлеемската нощ и откри нова страница в историята на човечеството, благовестителят Матей вплита в своето повествование майката на Новородения младенец, положен в ясла, обручника Йосиф дърводелеца, предвожданите от звездата мъдреци, овчарите, ангелския хор, юдейския цар Ирод (Ирод Велики, 73-4 пр. Хр. - б. р.).

Вселената ликува, звездите по-ярко блестят, Ирод обаче единствен е обзет от неукротима тревога, предизвикана от известието на мъдреци, дошли от Далечния изток, за да се поклонят на новородения юдейски цар (вж. Мт. 2, 1-5). Новороден цар? Обладан от неутолима страст за власт, при тази вест Ирод се проявява като един от най-жестоките тиари, които историята познава. По негова заповед всички новородени деца във Витлеем и околностите на града са избити. Този варварски акт не утважда подозителността му дори към всяка от десетте му жени, както и към собствените му синове... Не без основание палачът Ирод предизвиква император Август да възклике: „По-добре

е да си свиня на цар Ирод, отколкото негов син!“, имайки предвид въздържането на Ирод от консумиране на свинско месо.

Все пак историята отбелязва, че този палач е бил способен и на нещо великолично. През 25 г. пр. Хр. той отменя събирането на данъци и правда всички златни предмети и дворцова украса, за да закупи от Египет жито, което раздава на гладуващия народ. Възхищение буди и извършеното под негово ръководство мащабно строителство на крепостни стени, на морско пристанище - по-голямо от това на Гирея, на театър и амфитеатър в Йерусалим, на хиподрум, където се провеждат борбите на гладиаторите, на царския дворец с трите кули и възстановяването на Соломоновия храм, чието оборудване и украса са от най-скъпите, които човек е можел да си представи. Въпреки това палачът с окървавените си ръце продължава да е омразен на народа. И тъй както ни предупреждава старозаветният Екclesиаст (1, 9), че „няма нищо ново под слънцето“, юдейският цар Ирод завършва земния си път подобно на всички палачи.

Според историка Флавиус Йосиф (37-100) цар Ирод издъхнал в неописуеми болки в стомаха, като от тялото му изтичал гной, примесен с червеи. Преследван от призрака на многобройните си жертви, той обезумял и в сетния си час заповядал след смъртта му всички видни евреи да бъдат избити, та в царството да има само плач и ридания.

След смъртта на Ирод царството било поделено между синовете му и съвсем скоро се разпаднало вследствие на завладяването и разрушаването на свещения град Йерусалим от римските легиони под ръководството на император Тит Флавий Веспасиан (39-81).

Преди тези събития, вълнуващи и знаменателни за богоизбрания народ, роденият във Витлеем Младенец „расте и крепне духом“ (Пк. 2, 40) в Назарет под гръжите на дърводелеца Йосиф и нежността на майка Му Мария, подготвящ се след кръщението си в река Йордан да вести посланието за мир, братолюбие и Божие милосърдие.

И ще настане време, когато светът не ще отправя поглед към хълма, където се руши Йерусалимският храм, а ще се прекланя благоговейно с поглед, впит в отсъещния хълм, на който между двама разбойници, осъден като престъпник, издъхна, разпънат на кръстното дърво, Спасителят Христос, единственият цар, чието царство е вечно.

Иван ТЕОФИЛОВ

ИСТИНА
VERITAS

Брой 12 (1505)
декември 2015 г.

5

На стр. 7

„Каритас“ - едно човешко семейство

Споделяне на опит и предизвикателства в работата със семейства в нужда

В пряка връзка с провелата се през октомври XIV генерална асамблея на Синода на епископите, посветена на семейството, и с изследването си „Бедността сред нас“ (2014 г.) „Каритас - България“ с подкрепата на Епископската конференция на Католическата църква в България организира форум на тема „Споделяне на опит и предизвикателства в работата със семейства в нужда“. На еднодневната среща, която се състоя на 30 октомври 2015 г. в Плевен, взеха участие епископ Петко Христов, епископ на Никополска епархия и президент на „Каритас - България“, епископ Георги Йовчев, Софийско-Пловдивски епископ, енорийски свещеници от трите католически епархии, представители на монашески общини, сътрудници на „Каритас“ (енорийски отговорници и ръководители на дейности).

Обръщение към участниците направи монс. Петко Христов, който представи целта на форума, разбирането за семейство в нужда и напомни, че в Църквата има богатство от дейности, които различните структури реализират в подкрепа на семействата в нужда, „които е хубаво да споделяме и от които взаимно да се учим“. „Чрез тази среща - сподели епископът - насочваме вниманието към онези семейства, които живеят в социална изолация и бедност или в голям риск за изпадане в тази ситуация, в които има страдащ човек и в които липсваща по различни причини семейна подкрепа задълбочава още повече проблемите на отделния член на семейството и често води до разпад на семайната общност. Семейства, които изпитват тежки проблеми и страдания и се нуждаят от нашето разбиране, подкрепа, придвижване и грижа, осъзнавайки отговорността ни като християни да бъдем по-близо до и със членовете на тези семейства, да разберем нуждите им и да им окажем подкрепа.“

Монс. Георги като делегат на Католическата църква в България в XIV генерална асамблея на Синода на епископите на свой ред представи темата „Грижата на Църквата за семействата в нужда в светлината на Синода на епископите“. Той запозна пристъпващите с това какво е синодът, от кого е съставен, продължителността и естеството на работа на синодалните отци и посочи, че обсъжданията са били свързани с важни въпроси, породени от предизвикателствата и нуждите на семейството в днешния свят

в светлината на Училището на Църквата. Владиката подчертала, че работата в синода е имала за цел не да променя доктрината на Църквата, а да предложи нови начини, по които Училището да стигне и да бъде разбрано от всички хора. Участниците в синода са разсъждавали върху въпроса „Какво очаква днес семейството от Църквата?“. Той обръща внимание на значението и ценността на семайната институция и брака, акцентира върху това, че Църквата определя семейството като семеен общност от мъж и жена и техните деца и подчертава, че „семейството е незаменимо място на високи постижения, към което човек се връща в трудните моменти... Необходимо е да подкрепяме семействата, които са смели свидетели на вярата“. Той подчертава, че Църквата е наясно с трудностите и предизвикателствата, пред които са изправени семействата, и засегна темата за драмата на разрушенияте семейства, проблемните бракове и необходимостта от това Църквата да предложи изслушване и придвижване на тези семейства. Владиката спомена и за това, че синодалните отци са мислили и за разведените и женените повторно, както и че разглеждането на тези ситуации зависи от спецификата на конкретните условия и обстоятелства. В изказването си монс. Георги се спря и на милосърдната грижа за семействата в нужда в социално-икономически план, като подчертава важността и необходимостта от духовната грижа и подкрепа: „Няма по-голямо милосърдие от това да се помогне на едно разрушен семейство да се възстанови.“ Той разясни, че окончателният доклад от синода

предстои да бъде разгледан от Светия отец, който ще има последната дума за това какво ще бъде прието.

След изказванията на двамата епископи думата взеха представители на отделните структури на Католическата църква в България, в това число и „Каритас“, предоставящи духовна, материална и психосоциална подкрепа на семейства в нужда. Те споделиха своя опит и наблюдения относно трудностите, пред които са изправени семействата, като едновременно с това представиха и добри практики за тяхното преодоляване и оказване на адекватна подкрепа. С изказвания се включиха отец Георги Свобода от общността на отците салезиани, Вяра Границка от център „Благовещение“ за деца и младежи с увреждания към „Каритас“ - София, Ваня Сигридова и Милка Петкова от център за жени в неравностойно положение „Рождество Христово“, отец Иван Топалски, енорийски свещеник в Каляново и Дуванли, сестра

Светла от общността на сестрите францисканки в гр. Раковски, кв. Генерал Николаево, сестра Йосифа от общността на сестрите евхаристинки. Отец Койчо Димов, енорийски на Враца и Бърдарски географ, представи булата на папа Франциск за извънредната година на милосърдието.

По време на форума участниците бяха разделени на няколко работни групи и дискутираха следните въпроси: трудности и предизвикателства, пред които се изправяме в работата със семейства в нужда; в каква посока да се развие работата със семейства в нужда в нашата енория/организация/дейност; важни въпроси, на които трябва да се обръне специално внимание от страна на Църквата, „Каритас“, обществото, държавата; предложения за инициативи за отбележване на Годината на милосърдието.

В края на срещата участниците отправиха следните препоръки: да се работи със семействата за приемане на хората с увреждания като важ-

на предпоставка за интеграцията на тези деца в училищата; да се организира своеобразно „училище за родители“, което да помага на родители да изграждат родителски капацитет и да бъдат отговорни; да се оцени необходимостта от продължителни курсове за подготовка за семеен живот; да се помисли за инициативи, в които млади хора да бъдат в подкрепа на възрастни хора (услуги като дневен център и др.); в услугата „Домашни грижи на „Каритас“ да се обръне внимание и на подкрепата на семейството като цяло; да се разработи политика за подкрепа на семейството; да се проучи бедността сред семействата; в Годината на милосърдието да се организират духовни упражнения.

Форумът бе закрит с молитва и благослов от епископите Петко Христов и Георги Йовчев.

Неслучайно срещата, която събра представители на Католическата църква в България, в това число и на „Каритас“, бе реализирана на прага на новата година, посветена на милосърдието. Като организация на Католическата църква „Каритас“ следва нейните ценности и принципи и вярва, че не просто материалната подкрепа, а духовната - израз на милосърдната природа на човека, е в основата на преодоляването на страданията. С провеждането на този форум организаторите изразиха надеждата си с общи усилия на база споделения опит в работа с уязвими семейства, чрез откряване на специфичните нужди и обсъждане на начините за подкрепа да могат да подпомогнат тази най-малка социална единица, която е основа на обществото и на човешкия живот.

Дневният център за възрастни хора „Свети Франциск“ отпразнува своята двугодишнина с много песни, танци и добри приятели

Две години могат да бъдат както много, така и малко време - зависи за какво се отнася, зависи и от гледната точка. Но когато става дума за две години, изпълнени с грижа, внимание, обич и красиви моменти с прекрасни хора, те са миг, изживян като празник. А когато астрономически празникът дойде, за да отбележи периода на преживението усмишки, той е пъстър, звучен и кой с каквото може се включва в него, за да засвидетелства своята признателност и радост, за да сподели своето с другите и обратно.

По този начин - сплотено и с любов, на 30 октомври бе отпразнувана в село Веселиново втората годишнина от откриването на Дневен център за възрастни хора (ДЦВХУ) „Свети Франциск“ и 15 години, от-

както „Каритас“ - София, работи на територията на областта. Сътрудниците на ДЦВХУ „Свети Франциск“, село Веселиново (община Тунджа), помагат на хора с увреждания, на които предоставят комплексни професионални грижи и услуги, съобразени с техните здравни, образователни и рехабилитационни потребности.

Честванията започнаха с концерт на площада на селото. Програмата бе пълна, а участниците в нея - многоголеми. Екипът, родители, потребители, приятели и гости на центъра станаха част от празника и заедно пяха, танцуваха и се веселиха от ду-

ша. Всички, вплетени в доброто настроение, за да докажат, че доброто съществува

и може на свой ред да поражда добро.

На рожден ден - като на рожден ден! Имаше много поздравителни адреси и подаръци от приятели и партньори, както и съдействие във връзка с организацията на празника от хора, които смятат, че правенето на добро трябва да остане анонимен акт. Днес не е лесно да откриеш смисъл да правиш добро и точно затова проявената от тях духовна сила и милосърдие са безценен пример за това как трябва да живее човек въпреки несгодите и трудностите! Защото какъв по-добър смисъл може да придае човек на живота си от това да живее мъдро и достойно!

Страницата подготви „Каритас - България“

Нека в мир да почиват

От много години се знаеше, че епископ Лазар Младенов е живял и умрял в манастира „Грата Ферата“, недалеч от Рим. И тъй като от известно време започнаха да се издирват гробовете на нашите йерарси, следващият йерарх, липсващ от листата с намерени гробове, бе епископ Лазар Младенов. Лично от сестра Сузана многократно сме слушали, че епископ Младенов бил живял, умрял и погребан в „Грата Ферата“ иeto защо епископ Христо Пройков запита игумена на манастира Мишел ван Парайз може ли да получи информация за епископ Младенов. Игуменът отговори, че такъв гроб в манастира не се намира. Странично от темата ще спомена само, че там е гробът на епископ Александър Евреинов (1877-1959), който е ръкоположил отците Гаврил Беловеждов и Купен Михайлов. Така че тази информация се оказа недостоверна. Имах повод да отида в Рим и много ми се искаше да направя нещо по въпроса. Посъветвах се с един бивш мой съученик и той прие присърце предизвикателството да ми помогне.

Въсъщност за епископ Лазар Младенов се знае, че е роден в Банско, отишъл е във Франция и там е станал лазарист, т.е. монах от Ордена на мисионерите на свети Викенти от Паола.

Епископ Киро Стоянов в своята книга „Историческо-правен развой на Католическата църква от византийско-славянски обред в Македония“ пише за епископа: „Последните дни от своя живот поминал в един римски манастир на „Монте Карабало“ в покаяние и молитва до 14 март 1918 г.“

Ето защо и моят съученик отишъл в тази черква близо до Квиринале - официалната резиденция на президента на Италия. Там той се срещнал с отец Луджи Медзадри, който от своя страна го отпратил в колежа на отците лазаристи „Леонианум“, намиращ се на ул. „Помпео Маньо“ 21 в Рим.

И така, малко по малко не-

Общ изглед на Квадрипортико в посока базиликата „Сан Лоренцо фуори ле муре“. Българският гроб е в центъра на кадъра

Документално указаннят гроб. На гроба липсва неговото име

Гробът на епископ Младенов

щата започнаха да се изясняват. Затова и първото място, което посетих, бе колежът „Леонианум“... Но никой не можеше да ми даде точна информация. Оттам се отправих в гръцкия колеж по съвсем друга работа, но ректорът, като че притесненията ми, ме насочи да потърся или в гробището „Кампо Верано“, където са погребани духовници от различни конгрегации, или в гробището „Порта прими“, където се погребват епископите от Източната конгрегация.

По-правдоподобно ми се стори да отида първо в гробището „Кампо Верано“. Отец Нин, ректорът, ме беше посъветвал, като влезна през централния вход в квадрипортико, да отида вдясно, там някъде, в задната част на първото или второто къре (парцел), да видя гроба на покойниците от гръцкия колеж. Търсейки техния гроб, се натъкнах на гроб, на който бе изписано: Congregazione della missione di san Vincenzo di Paoli, 1884“. „Гробове“ де факто там няма, защото това са по-скоро гробници с видима плоча над земя-

та с размери 120x120x30 см. От лявата страна на плочата има надпис с имена на погребани там, но името на епископ Младенов го нямаше. Продължих търсенето. Видях гробниците на отците възкресенци, пасионисти, на братята на християнските училища, сестрите на свети Йосиф на явленето...

Видях, каквото видях, и отидох в базиликата „Сан Лоренцо фуори ле муре“, за да се поклоня на мощите на блажения папа Пий IX, по чието време сме направили униятия. Имаше погребение. На излизане от базиликата попитах един господин от траурната агенция къде мога да получа информация за гробовете; той ме насочи в уличка в съседство на гробищата. Отидох, но... офисът беше заключен. Съобразявайки се с неговото работно време, трябваше да се върна на

следващия ден след обяд. Когато се върнах на другия ден и разказах на служителката кого търся, тя буквально за три минути ми намери в електронно каталогизирания архив гроба на епископ Лазар Младенов. А той се намира на Quadriportico II; Riquadro 3; Tomba 14.

Което означава, че гробът е във втора „квадратна“ част на гробището (първи квадрат се намира веднага след главния вход). В този втори квадрат има четири парцела и гробът на епископ Младенов е в трети парцел, втори ред, шести гроб или направо - 14-и гроб.

Всичко това, разбира се, е само по документи. Сега остава да се провери дали наистина вътре могат да се открият неговите кости, или са преместени, изнесени и пр.

Едно е сигурно, че той е бил погребан на това място!

С това към момента вече се знаят гробовете на всички йерарси на нашата екзархия с изключение на гроба на епископ Епифаний Шанов, който е погребан в Казанлък, но точно то място не се знае.

Архиепископ Йосиф Соколски - Киев

Епископ Рафаил Попов - погребан в Одрин, в черквата „Св. Илия“, по-късно гробът е пренесен в гробището на отците успенци в Карагач, Одрин. В същия гроб е погребан и епископ Михаил Петков.

Епископ Михаил Миров - погребан в Цариград, в черквата „Свети Дух“.

Епископ Лазар Младенов - в Рим, гробище „Кампо Верано“.

Епископ Нил Изворов - в София, зад черквата „Свети Седмочисленици“.

Епископ Йоан Гаруфалов - в София; първоначално гробът му е зад абсидата на катедралния храм „Успение Богородично“, но по-късно е пренесен в Католическите гробища.

Епископ Кирил Куртев - в София, Католическите гробища.

Архиепископ Методи Стратиев - в София, Католическите гробища.

Без коментар ще представя „картона“ на епископ Лазар Младенов.

Роден на 11 юли 1854 г. в Банско, епархия Галиполи.

Влязъл (при отците лазаристи) на 30 септември 1874 г. в Париж.

Дал обети на 1 октомври 1876 г. в Париж, представен от М. Боре.

Ръкоположен за свещеник на 22 май 1880 г. в Париж, къща майка, от монс. (не се чете...)

Премествания:

През 1881 г. в Константинопол - „Сен Беноа“.

През 1885 в Солун.

През 1895 се оттегля в Рим („Сан Силвестро“).

Хиротонисан за епископ на 5 август 1883 г. в „Сен Беноа“, Константинопол, от епископ Нил Изворов и пристигнал в Рим на 27 юли 1895 г., настанен в „Сан Силвестро“.

Епископ, Апостолически викарий на българите.

Починал на 6 март в Рим.

Само може да се отбележи, че имаме няколко дати за неговата смърт - 4, 6 и 14 март!

Отец Благовест ВАНГЕЛОВ

Опрощение на греховете - една истина на вярата

От стр. 5

ги описва накратко: обръщане, покаяние, изповед, прошка, помирение. Нека да ги разгледаме поотделно в светлината на библейския език и съответната им етимология.

1. Тайство на обръщането

От петте названия, които споменаваме, „тайство на обръщането“ със сигурност е най-малко употребявано. Въпреки това понятието „обръщане“ се явява на сърчаващо по причина на двете значения, присъстващи в библейския език. На гръцки „обръщане“ е „метаноя - metanoia“, дума без съмнение значителна, но по-скоро в интелектуален смисъл, тъй като се отнася до мисловно ниво. Тя всъщност указва едно отиване „отвъд“ (на гр. мета - meta) „разума“ (на гр. нус - nous), който произвежда

нашите морални нередности. Докато на еврейски същото понятие изразява нещо по конкретно, почти на нивото на нозете. Въсъщност еврейската дума teshuba идва от глагола shub, който означава „връщане, обръщане назад“. Това е при положение че първо сме вървели след Господ, но по някое време сме поели по други пътища и Господ праща Своите посланици да ни каже: „Върнете се назад; пременете посоката на вашите стъпки; обрнете посоката на своите нозе, за да поемете в правилната посока, за да ходите отново след Господ.“ Казано е в езика на свети Иоан Кръстител и на самия Иисус, това е смисълът на дълбокия призив „Покайте се!“ (Мт. 3, 2; 4, 17).

2. Тайство на покаянието

Наименованието „тайство на покаянието“ е присъщо за западната традиция. То не е друго освен един особен начин да се предаде на латински, тръгвайки от древната традиция на Свещеното писание, терминологията, която преди малко разглеждахме. Библистите отбележват, че с това опре-

деление латинският не обхваща богатствата от еврейско-то определение, което приема обръщането като връщане към Господ, а се приближава до гръцкото определение, което се приема като промяна на разума. Същевременно е учудващо да се установи как всички наръчници за тайнствата дават определението като даденоност, без да се мъчат да изяснят нито произхода му, нито значението.

Латинското съществително paenitentia се свързва пряко с един безличен глагол, който всички студенти по латински трябва да научат заради неговото странно държане. Става дума за непълния глагол te paenitet, който се разбира обикновено като „разкажвам се, съжалявам“. Както съществителното, така и глаголът изглежда произхождат от израза, който припомня понятието „осъдица - penuria“ на чувства по отношение на разсъжденията, която някой може да има за себе си, така че в буквален смисъл изразът te paenitet е равнозначен на paenitentia tenet me, който зна-

чи „съжалението, мъката ме обладава“. Тъй като paenitentia (или poenitentia) според произношението и писането се свързва с poena - мъка, но на първо място означава наказание „punizione“, целящо да удовлетвори едно осърблечение, оттам произхождат двете значения на „наказание“ и „жалост“. Изидор от Севиля (560-636), неуморният ловец на значения, потвърждава това, като казва: „Бе наречено покаяние (poenitentia), защото е като едно наказание (quasi punitoria) поради факта, че човек, правейки покора в себе си (in se poenitendo), се стреми да накаже (puniat) зло, което е сторил.“

Определението paenitentia, което се е наложило в цялата латинска традиция, за да опише тайнството, намира благоприятна почва в т.нар. покаятелна тарифа, т.е. в тази обща за Източната и Западната църква практика между VI и XII в., която наказва различните грехове с определен брой дни, месеци или години на покаяние. Случвало се е понякога заради многочлените и особено тежки

грехове съборът на годините за покаяние да надвишава многократно броя на годините на човешкия живот, тъй че се е приягвало към практиката на замяна - най-вече с пари или отслужване на литургии.

Съпоставено с понятието „обръщане“, това на „покаянието“ остава да прозира с една безспорна слабост. Докато определението „обръщане“ се насочва към Бог и към бъдещето на човека - в смисъл, че показва на този, който го практикува, връщане към Господ, практиката го същевременно да отиде отвъд своята предишна погрешна разумност, то определението „покаяние“ рискува да затвори грешника в състояние на срам, в чувство на унижение от извършеното зло, насочвайки го към отвръщане от тази физическа нищета, чрез дела на покаянието им допринасят за освобождаване от заслуженото наказание.

Чезаре ДЖИРАУДО
Из книгата
„Да изповядаш греховете
и да изповядаш Господ“
(Следва)

И Словото стана пълт

От стр. 1

нас - като едно получаване, но означава и даване. Даряване на обич, без да се пресмята колко струва, а поднесена с доброта и величодушие. Пророк Исаия описва времето на идване на Месията като време на светлина, мир и радост. По същия начин Коледата в нашите дни, където и да се чества, трябва да носи много светлина, много радост и спокойствие в човешките сърца. Човечеството има голяма нужда да открие отново светлината, която носи новороденият Младенец - единственият Спасител на света. Ако не се съумее да се проникне в смисъла на посланието на Витлеем „Слава на Бога във висините“, трудно ще се опази мирът между хората. Ето защо всяка година Рождество Христово ни припомня, че истинският мир идва от небето. Това е истината за истината, която от разстоянието на 2015 години не помръква, а е облята в светлина. Това е светлината на нашия живот. Нашата светлина на вярата. Тази светлина, за която Евангелието казва „Светлината свети в мрака и мракът не я победи“. В нашия живот нищо не е случайно. Каквото и да се случ-

ва, Бог винаги има нещо предвид. Нашата сила е във вярата, която имаме в Бог, скрепена с надежда. Тогава мога ли да кажа, че новороденият Христос е светлина и в моя живот? Иисус казва: „Който изпълни волята на Моя Отец небесен, той ми е майка и баща, и брат.“ Това е условието, за да се роди Христос в нас и да притежаваме и отразяваме Неговата светлина.

Христос иска да се роди във всеки от нас. Можем ли да кажем, че Христос се роди в моето семейство тук и в мен самия? Христос се ражда за всички, но не всички го приемат, още по-малко следват. Ако наистина Христос се е родил в мен, трябва да Го поднеса на другите с усмивката на добрия пратеник, за да се роди и у тях.

Тогава и в България, тук, може да бъде Витлеем. И цялата наша планета може да бъде Витлеем и навсякъде, където се намираме по лицето на земята, да изпитваме чрез нашите взаимоотношения радостта, че Той е тук, между нас, както там във Витлеем.

И Словото стана пълт и живее тук между нас! Честито Рождество Христово!

Епископ Христо ПРОЙКОВ

Празник на българските мъченици и 150 години от основаването на сестрите облатки

От стр. 1

те и на блажените. Като символ имаше голям плакат със сърцето на Иисус, където слагахме камъни (нашите грехове), а после светлини (нашето желание да живеем в светлината на Христос). На края един младеж от нашата енория ни говори за досиетата на нашите блажени, открити в Държавния архив.

Втория ден, 14 ноември, от 10.30 ч. имахме тържествена литургия, отслужена от монс. Христо заедно с монс. Георги и десетина свещеници от чужбина и цяла България.

Ние сме основавани през 1865 г. във Франция, в град Ним, от отец Емануел д'Алзон и майка Емануел Мари Коренсон. Нашият девиз е „Да дойде царството Ти в нас и около нас“. Първата ни мисия е в

България - точно три години след основаването, през 1868 г. Заедно с отците успенци бързо основахме училища, диспансери и социални дейности в Одрин, Ямбол, Варна, Пловдив... През 1948 г. комунистите ни отнеха всичко и сестрите си заминаха за Франция. През 1993 г. ние отново се върнахме в Пловдив, където работим в католическата черква от източен обред заедно с отците успенци.

После нашият владика ни говори за свидетелството на нашите блажени и ни прикачи да ги следваме, имайки вярбина и цяла България.

В края изпяхме химните на мъчениците и на сестрите и монс. Христо ни подари икона на Света Богородица с пожелание да ни закриля и да ни помога.

Благодарим на Бог и на Неговата доброта, че ни е помогнал да стигнем до тези 150 години и да съществуваме като облатки успенки.

Благодарим на Бог за нашиите основатели отец Емануел д'Алзон и майка Емануел Коренсон, на които им дава благодатта да основат нашата конгрегация, в която сме щас-

тливи да служим на Господ и на нашите братя и сестри в различните страни и мисии и особено в България.

Благодарим на Бог за нашиите блажени българи мъченици, за тяхното свидетелство на вярата. Нека и ние да подражаваме на техния пример.

Благодарим много на нашиите владици - на монс. Христо, който ни даде кураж да продължим нашата мисия, на монс. Георги за неговото присъствие, благодарим на всички свещеници, монаси и монахини, на всички присъстващи и на всички, които се молиха за нас.

Нека Бог да ни благослови и да продължава да ни дава радостта да Му служим, оставайки верни на Неговото Евангелие.

Сестра
Кристина КАВИРА, ОА

**ЕТО И ЕДНА МОЛИТВА
НА ОТЕЦ Д'АЛЗОН:**
*Господи, направи да бъда
човек на молитвата, човек
на евангелизацията и в работата
да се освещавам, да
послужа за напредването на
Твоето царство и за спасението на душите. Амин!*

Грегориос III Лахам критикува Германия за бежанската вълна

Патриархът на Мелкитската католическа църква от източн обред Грегориос III Лахам посещава Германия на 4 ноември т.г. във връзка с освещаване на параклис в ѝезуитския университет „Свети Георги“ във Франкфурт. Пред многобройни слушатели той говори за бежанската вълна и положението в Сирия. Поздравява германското правителство за готовността му да приеме нуждаещите се бежанци от Сирия, но остро го критикува за щедрата покана към толкова много емигранти. Той заявил: „Истинският мотив за бягството е страхът, който умишлено се подклажда от „Исламска държава“. Другите мотиви са: надежда за по-добър живот, по-добро бъдеще, както и стремеж към авантюри. Изселването от Сирия се превърна в епидемия, която зарази и други страни; емигрирането доби мащабни размери и ситуацията става неудържима

и опасна. В градовете Алепо и Холмс условията са тежки за живеещите, докато в Дамаск и районите под контрола на правителството животът противично сравнително нормално, стоките са по-евтини от тези в съседен Ливан, пазарите са пълни. Не е вярно, че бягат хора от районите, контролирани от правителството на президента Башар ал-Асад. Пострадалите и нуждаещите се семейства редовно се подпомагат. Само нашата патриаршия помага в страната на над осем хиляди семейства и в бежански лагери.

Конфликтът в Сирия се подклажда и поддържа поради различни интереси - скъпо платена т.н. опозиция, търговци на оръжие, подкупни сътрудници на хуманитарни организации. Цените на жилищата падат поради масовата разпродажба, от което се възползва мафията.

Президентът Башар ал-

Асад е жертва на целенасочена кампания. В западните медиа намират място манипулативни материали, невежество, клевети. По времето на Хафез ал-Асад, бащата на сегашния президент, от 1970 г. до 2000 г. Сирия коренно се промени, установи се религиозна свобода - по-голяма, отколкото при повечето страни от Близкия изток. Сирия е от малкото страни в района, където исламът не е държавна религия.

Военната намеса на Русия в Сирия срещу ИДИЛ е грешка. „Исламска държава“ не може да бъде победена с бомби. Не е вярно, че Русия защитава християните в Близкия изток, тя мечтае за излаз на морето. „Исламска държава“ може да бъде спряна и победена само от международен съюз между Русия, САЩ и Европейския съюз плюс Саудитска Арабия и Катар - като арабски сили, и Иран. Военната намеса е само средство - между другото.

Аз лично не вярвам в силата на оръжието.

От години съществуват добри отношения между Църквите в Сирия и Руската православна църква. В настоящия конфликт Русия има интереси, каквито имат и другите страни - изгода.

Във връзка с последните брутални действия на Израел Европейският съюз трябва сериозно да предупреди израелското правителство. Колониалната политика на израелския премиер Бенямин Нетаня-

ху е знак, че той не желае мир. Защо няма санкции срещу Израел? И в момента те строят жилища в Западна Йордания върху бивши палестински земи.

Европа е длъжна час по-скоро да установи мир в Светите земи. Срам и позор е за християнството, за арабските страни, за Европейския съюз и за САЩ, че не могат да разрешат палестинския конфликт.“

Петър КОЧУМОВ
По Kathpress, 262/2015 г.

Абонирайте се за вестник „Истина-Veritas“

*Можете да получавате вестник „Истина-Veritas“
и у дома, ако се абонирате за него
до 15 декември в най-близката
пощенска станция.*

Годишен абонамент - 6 лв.

Каталожният номер на „Истина-Veritas“ е 347.

Исус е до нас

От стр. 1

състват сестрите пасионистки.

В началото на литургията бяха запознати с живота и дейността на основателката на Конгрегацията на сестрите пасионистки на свети Павел от Кръста - маркиза Мария Магдалена Фрескобалди - Капони.

Раните, които носи в сърцето си от загубата на дъщерите и съпруга си, правят Мария Магдалена Фрескобалди по-чувствителна към страданието на другите, особено към жените, станали жертва на насилие и простиране. Първо започва да ги посещава в една от флоренските болници. Грижи се за тяхните телесни и духовни нужди. Помага им да открият отново в себе си Божия образ. След известно време със собствени средства създава дом, в който ги приютиява и им дава шанс да започнат нов живот. Постепенно някои от тях изявяват желание да водят по-задълбочен духовен живот и да се посветят на Бог, живеейки в монашеска общност. Обръщат се с молба към Мария Магдалена, която чувстват като духовна майка, да им напише правила, според които да живеят. Тя, базирайки се върху правилата, написани от свети Павел от Кръста, създава правилата на сестрите пасионистки. Маркиза Капони полага началото на този монашески орден на 17 март 1815 г. в момента, в който първите сестри полагат обети. Мария Магдалена участва в новото дело чрез съвети, подкрепа, молитва и материалини средства, оставайки до края на живота си светско лице. Умира на 8 април 1839 г. във Флоренция.

Създаден през 1815 г. във Флоренция (Северна Италия), орденът се разрасства, като през 1919 г. прекръща границите на Италия и се разпространява в Бразилия, по-късно в Конго (1934), Испания (1959), Белгия и Франция (1968), Индонезия (1974), Колумбия (1979), Канада (1981), Португалия (1984), Филипините (1987), Перу и Куба (1989), Панама и Полша (1990), Парагвай (1991), Боливия (1994), Танзания (1995), Корея (1996), България и Еквадор (1999), Ав-

стралия (2000), Нигерия (2003), Кения (2010) и Пуерто Рико (2011).

Днес обществото на сестрите пасионистки наброява около 1000 сестри, които присъстват на всички континенти по света. Произхождат от 34 държави и служат на Бог в 27 страни.

Последва вълнуващо изпълнение на „Кирие“ от Калиния - най-голямата от групата за предучилищна подготовка.

Тържествената проповед изнесе отец Яцек от енория „Непорочно зачатие на Дева Мария“ от Варна. Тя беше посветена на Божията мъдрост и любов. Но какво е Божията мъдрост за човека? „Целта на Бог е да ни спаси - каза отец Яцек, - да ни даде живот вечен.“ Бог ни обича и желае да получим живот вечен. Затова Той пощадва собствения Си Син и Го прикова на кръста заради нашите грехове. Очиствайки нашият грехове, Бог ни дава възможност да се почувствуем като наистина възлюбени Божии чеда, толкова цennи, колкото е самият Иисус Христос. И затова като гледаме на живота като път на спасението, всички риторики, всички мъдрости човешки, всички титли и научни постижения гаснат. За Бог няма значение дали си професор или шофьор, а дали обичаш, дали приемаш тази Божия любов, която е дадена всекому. Затова свети Павел показва Кръста като пътя на любовта, пътя, на който ние сме поканени и който не свършва. И макар светът да се променя, има нещо, което не се променя - Божията любов, Божията любов, която изтича от Кръста. За тази любов, която е постоянна, говори и Исаия в първото четиво. Но Бог ни говори за нея и днес, и то на разбираем за нас език. Така например Той покани свети Павел от Кръста, свети Франциск и основателката на ордена на пасионистките Мария Магдалена Фрескобалди - Капони да съобщават за тази Негова любов и те откликнаха на Божия призив.

Хората тогава и хората днес, които нямат тази любов, страдат, защото се нуждаят от любов, а я нямат. И както Иисус казва в днешното Евангелие от Матей, те са „тъжни и изнурени“. Но смисълът на Евангелието днес не е, че хората са тъжни, изморени и притеснени, а че Иисус прати своите ученици по света и им каза „Идете и проповядвайте царството Божие“. Какво означава да проповяд-

ваш Божието царство - означава да бъдеш радостен и щастлив.

Проповедта продължи с участията на Ана от енорията във Варна, която представи на всички лично свидетелство за проявената Божия любов към нея и промяната, която настъпва в нейния живот, след като открива Иисус Христос. Иисус дава нов живот, живот с Него.

Отец Яцек продължи своята проповед, уверявайки ни, че всички сме посланици на Божията любов. Бог се нуждае от всички. Той ни възлюби и днес ни изпраща да бъдем Негови радостни свидетели, изпълнени с надежда, защото няма полза от тъжни християни. Те са антисвидетелства. Днес също сме призвани, също сме дарени с Божията любов и подкрепа. В нашите страдания и житейски проблеми не сме сами, а Иисус е до нас и ни води по пътя на спасението. Ако повярваме в това, ще бъдем щастливи, спокойни и радостни хора. Ка-то заключение отец Яцек каза: „Живейте това, бъдете свидетели, пророци в днешно време - тук и сега.“

Децата взеха активно участие

и по време на молитвата на даровете, като носеха знаци на Конгрегацията на пасионистите - израз на надеждата, че тези които го носят, ще бъдат свидетели на Божията любов, носители на мир, добро и прошка; запалени свещи, които представляват петте континента, в които пламъкът на вярата никога да не угасва, да бъде поддържан от нашето свидетелство и от нашата любов; географските карти на петте континента, където днес работят и свидетелстват Христовата любов сестрите пасионистки; хляб и грозде - вечните плодове на майката земя, които благодарение на Божията любов днес пак ще станат за нас храна за вечен живот, даваща ни сила и вяра да се трудим и молим.

Тържествената литургия завърши с благодарност на отец Валтер към всички нас, към свещениците и гостите от другите енории и особено към децата от детския център, които със своето участие направиха този празник много цветен, радостен и изпълнен с много усмивки.

Десислава ГЕОРГИЕВА
Емилия ГОЛЕМАНОВА

7 декември -
Свети Амброзий

Това момче ще стане велик човек

Амброзий е роден около 340 г., вероятно в Северна Италия. Според легендата близки на семейството посещават щастливиите родители; по това време малък рояк пчели каца по лицето на спящото бебе. Няколко от тях полазват по устата му, изпускат мед по устните му и спокойно отлитат. Тогава един от гостите извиква: „Това момче ще стане величествен човек!“ Тази случка по-късно ще бъде изтълкувана като Божия поличба, че Амброзий след време ще стане известен творец на „медени“ химни.

га до поста губернатор на Северна Италия със седалище в Милано. Става известен като ерудирана личност, умен и благ. Християните го предлагат за епископ, макар да знаят, че той не е кръщаван!

Между тях започват спорове, тъй като има и друг кандидат за епископския пост. Според легендата на голямо събрание за избиране на епископ изненадващо излиза едно дете, което предлага Амброзий, и събранието единодушно го избира. Амброзий се кръщава, ръкополагат го за дякон, за свещеник и една седмица след избора той получава епископски сан - на 7 декември 374 г.

Младият епископ задълбочено изучава богословие. По онова време се разпространява арианската ерес и се водят спорове между християните. Отначало Амброзий е безразличен към арианите, но след задълбочено изследване отхвърля учението им. Като опитен политик успешно преодолява вътрешноцърковните спорове и балансира отношенията между Църквата и държавата. Неговият принцип е: „Императорът стои в Църквата, а не над нея.“

Светецът е блестящ оратор и убедителен проповедник. Неоценими са неговите богословски трудове, а пленителните му литургични текстове и композиции го удостояват с признанието „Баща на църковната песен“. Смятан е за една от най-значимите личности на Църквата. Умира на 4 април 397 г.

Днес Католическата църква чества свети Амброзий, епископ и църковен учител, на 7 декември.

Петър КОЧУМОВ

ИСТИНА

VERITAS

Брой 12 (1505)
декември 2015 г.

9

I. Тъжната Дева Мария от планината

(Продължава от бр. 11)

Бързо настъпи вечерта, а тогава участвахме в голяма процесия заедно с всички присъстващи поклонници от различни страни на света. Цяла върволица от пеещи поклонници - някои с деца на ръце или водещи ги, обикаляше съмълчаните алпийски хълмове, спокойно извисяващи се в нощната тъма, осветявани единствено от поклонническите фенерчета. Всички пееха песента на Ла Салет и се чуваше как органът в черквата придвижава пеенето. Звездите в нощното небе гледаха надолу към фенерчетата ни, Дева Мария и децата като че се заслушваха в песента. В далечината нощната тъма бе скрила скалистите върхове, били някога ледници, които толкова много обичаха наблюдавам.

Вечерта след процесията с фенерчетата пак измолихме броеница пред Дева Мария с децата.

На следващия ден - отново служба, молитви и последни обиколки на местността. Сбогувахме се с Ла Салет, с Алпите, въпреки че те още дълго време щяха да ни бъдат пред очите, но вече гледани от равнината. Отнасях спомена в душата си, чувствах се някак обновена и физически, и духовно. Никога досега не съм чувствала така близо до себе си Божията закрила. Внушавам ли си, или пък е истината - не знам. Не бива да се съмнявам. Чувствам, че всичко, за което се помолих, ще изведа до добър край, а също, че моите близки и приятели, които споменаха в молитвите си, ще са здрави, щастливи и дълго около мен.

Това са моите преживявания в Ла Салет - светилище, което от години мечтаех да посетя. Сега мога само да благодаря на Бог, че ми помогна да осъществя една мечта!

Други от поклонниците може да не са съгласни с мен. Може да са изпитали други чувства, да са се почувствали не толкова комфортно - знам ли? Всеки човек е различен. А ако на някои първата част на този материал се струва дълга и отегчителна, искам да кажа, че написах всичко, за да добият пълна представа за това свято място хората, които не са го видели, и да оценят макар и скромните постижения на скулптурата, архитектурата и изобразителното изкуство на творците, допълнили с творбите си тази красота. Да, в книгите по история на изкуството не ще намерите описание на базиликата в Ла Салет и всеки добре знае, че тя не се нареджа между шедьоврите в света, но тя има своето място и значение за нас, вярващите хора, които обичаме и почитаме Дева Мария и нейния Син и Господ наш. Разбира се, изкуството си има своя

терминология и закони, с които може да се обясни всяка художествена творба.

А сега продължавам с разказа за посещението ни при тримата светци.

II. На път към обичаните светци. Малко изкуство

Сега се връщам в самото начало на поклонничеството, за да опиша посещението ни при трима от френските светци, както и срещите ни с красиви градове и прекрасна природа.

В силната августовска горещина, събрани на групи зад „Лидл“, близо до мол „София“, с нетърпение очаквахме автобуса. Около нас - много изпращачи, бройката им почти колкото нашата. Всички пожелават хубави неща и преди всичко щастливо завръщане. Най-после пристигна и автобусът. Натоварихме бащата, качихме се, а в последния момент дойде и екзархът Христо Пройков да ни поздрави, благослови и пожелае приятно и ползотворно поклонничество. Така започна нашето пътуване към далечна Франция. Подгответяхме се да прекараме в автобуса дълго време - 22 часа, да се молим и забавляваме, да спим и да очакваме по-бързо да стигнем желаната цел. Времето минаваше неусетно. Филмът за Дон Bosco, който гледахме, запълни голяма част от вечерните и нощните часове. Наследващия ден някой каза, че е добре да се представят енориите, чиито членове участват в групите. Много от хората наистина бяха непознати за мен. Оказа се, че присъстват католици от трите епархии - от Никополската - от Бърдарски геран, и от двете енории в столицата - западна и източна, две сесции от обителта на сестрите евхаристинки, една от които от Македония, едно момиче от Радово - Македония, и католици от Казанлък и Ямбол.

Когато пристигнахме в Торино, бе минало пладне. Забързани, се настанихме в хотела и предварително подгответи, че може би няма да успеем да видим почти нищо, се отправихме към центъра. Защастие там малката барокова капела до двореца бе още отворена и хората излизаха след края на богослужението. Набързо я разгледах, очите ми бяха отдавна свикнали с барока, още от Бавария, където той е в изобилие, та веднага придобих впечатление от интериора на капелата. Допадна ми и разбрах от отец Петко, че отначало плащаницата е била изложена тук, но после са я преместили в катедралата. Зарадвах се, че катедралата е близо и веднага отдохме там с някои от групата. Торинската плащаница бе затворена, защото тя се показва в редки случаи, но катедралата видяхме. Нямам да разказвам дългата й история, само ще отбележа, че за съвременния й вид заслуга има кардинал Де ла Ровере от Савойската династия, който в средата на XV в. на лични разноски е поел построяването на храма в този вид, в който го виждаме сега. На въпросната площ е имало в далечното минало три бази-

лики една до друга - първата, посветена на Спасителя, втората - на свети Иоан Кръстител, и третата - на Дева Мария. Наложило се да ги съборят и да се въздигне един голям храм. Що се отнася до кардинал Де ла Ровере, той е една от известните личности на късния Ренесанс и е уважаван с портрети от художници - негови съвременници.

Тръгнах с малка група за черквата на Дон Bosco. И тя беше отворена, и там течеше богослужение. Дон Bosco лежеше в стъклена камера, в свещеническо облекло. Камерата бе в един от страничните олтари. Бе толкова естествен, сякаш заспал. Там се помолихме, а аз най-напред случайно открих един страничен деамбулаторий, който водеше отзад, близо до камерата, така че там можеш да стоиш съвсем близо до светеца.

В тази черква са погребани още малкият светец Доминико Савио и света Мария Марарело. Храмът е нов - от края на XIX в., има форма на византийски равнобедрен кръст с олтар в средата. Пейките за богомолците са в четирите рамена, така че групите богомолци и от четирите страни виждат еднакво добре главния олтар. От едната страна има голямо правоъгълно преддверие, а в обширния двор - голяма сграда, в която - както разбрах - се помещава музеят на свети Дон Bosco, но той беше затворен.

След края на богослужението отец Петко представи нашата група на италиански свещеник, на когото Маргарита и Стефан Папукчиеви подариха следните книги: 1. Герб на салезиан на Дон Bosco в България, със заявител Маргарита Папукчиева; херолд и графично изпълнение инж. Стефан Папукчиев, KdB; 2. „История на енория „Свети Йосиф“ с автори Иван Папукчиев, KdB, архимандрит Петър Немец, SDB, инж. Стефан Папукчиев, KdB; 3. „Спомени“ - автор свети Джовани Bosco; 4. „Дон Bosco“ - автор ил. Албена Урбanova; 5. „Дон Bosco“ - автори Г. Сетти и Г. Лагна; 6. „Доменико Савио“ - автор Терезио Bosco; 7. Играен филм за живота на Дон Bosco.

На следващия ден отпътувахме за La Salet, за който вече разказах.

Не бих могла да пропусна да разкажа за Бриансон - малък провинциален град, където спряхме за голяма почивка на път за La Salet. Градът е в подстъпите на планината, с надморска височина 1326 м. От двете страни на главната улица на стария град, покрита с калдъръм и следваща наклона на хълмистата местност, в плътни редици сувенирни магазинчета предлагат най-различни стоки на туристите. А там винаги се разхожда множество от туристи. Част от групата ни

тръгна в страничните улички и неусетно излязохме до стара черква и крепостна стена. Черквата бе отворена, а вътре - прохлада и тишина. На едната от двете камбанарии - голям сълничев часовник. Друга черква пък по-нагоре, вероятно още по-стара, бе затворена. Обясниха ни, че се реставрира в момента.

Една от забележителностите на града е старо укрепление, построено по време на савойските войни, за да бранят града от австрийците. Бележки от поклонничеството във Франция.

След La Salet целта ни бе Lyon. Градът се пресича от две големи реки - Рона и Сона. За пръв път посещавам тъкъв град. Тази широта, мостовете, протегнати между двата бряга, създават усещане за волност, спокойствие, но не толкова уют. Lyon е голям град - вторият по големина след Париж. В далечината на хълм се издига Furviera - с четири кули за прослава на Дева Мария и дори една т. нар. Айфелова кула. Вземам този израз направо от книгата, която си купих за Furviera от сувенирен магазин на широката тераса, от която се вижда цял Lyon. Едната от кулите е увенчана с голяма позлатена статуя на Дева Мария, която се налага като акцент на сградата. Базиликата е емблема на града. Тя е строена късно - в XIX в., и е посветена на Дева Мария, чието име носи. Историята на създаването е наистина интересна, но тук не е възможно да се помести.

Черквата е твърде еклектична. В архитектурата ѝ има черти на романски, византийски, ориенталски и дори античен стил. Вътре най-забележителното са мозайките, в които са пресъздадени моменти от историята на Църквата. Интересни са и витражите. Голяма част от украсата в интериора е позлатена. Златото заедно с цветовете някак „взема“ погледа - човек има чувство, че става разноглед от тази шарения, която съчетана с най-различните стилови архитектурни елементи, не прави от храма шедовър на изкуството. Все пак тя има място в историята на града и е особено почитана като Господен дом за прослава на Божията майка.

Най-забележителната черква според мен, която видяхме, бе катедралата „Сен Жан“. За нея би могло да се пише дълго. Намерени са текстове от V в., в които се говори за съществуването на огромна базилика на мястото на днешната готическа катедрала, която е изградена върху тези руини в XII в. Черквата е в чиста готика, а вътре са забележителни витражите и розетата в напречния кораб, също внимание заслужават и релефите на главния портал.

В Lyon успях да посетя още две храма - „Сен Назар“ и „Сен Бонифаций“, също забележителни и стилни - предим-

но готика, но и някъде с романски черти.

Може да се каже, че Lyon целият е музей, но за кратко време не може да се види всичко. Най-много обекти за снимане на красиви сгради има около Музея на изящните изкуства, който посетих заедно с отец Петко (благодаря му, че ми го показа). Около музея, където нашата група се раздели по интереси, е забележителен един фонтан с изобразената огромна квадрига. От ноздрите на скълтираните в буен бяг коне излиза пара и зрителя добива чувството, че те ще връхлетят напред, а в квадригата е седнала богиня с дете, сгущено до полите ѝ, която опъва юздите с грация. Цялата група е внушителна, от нея се изльзват величие и сила. На същия площад е и кметството на Lyon - още една забележителна сграда, вероятно от епохата на барока.

Музеят, който посетихме, съдържа експонати от почти всички епохи на изкуството. Египетски мумии, по-малко антична скулптура, също и съвременна. Има няколко експоната от Огюст Роден, старо християнско изкуство, картини от италианските художници от времето на Ренесанса, импресионисти - но малко, картини и мебелировки от епохата на сецесиона и модерно изкуство - главно Пикасо и Брак. Приятно ми стана, когато в музея срещнах малка група от младежи в поклонничество. Те ни попитаха (понеже ние бяхме влезли по-рано) на какво да обрънат внимание.

Следващото посетено място бе Арс - град, свързан с живота на свети Жан-Мари Виане. Светецът е служил и живял тук 41 години. За свети Жан-Мари Виане е писано много, също и в нашия вестник, затова аз не ще се спирам на биографията му, само ще припомня, че той се смята за светец на изповедта. В изповедалнята е прекарвал по 17-18 часа. Когато отива в Арс, заварва плачевна картина - вярата е занемарена, кръчмите и бордите са пълни, а в старата черква богомолците се бият на пръсти. Неговият живот като пример за благочестие и цялостната му дейност възвръщат вярата на селяните от това малко село, наброяващо 300 жители. Картината скоро се променя, богомолците изпълват храма, пред изповедалнята се събира опашка, няколко кръчми са затворени, старата черква се ремонтира, правят с планове и за нова.

В околността на Арс, точно там, където минава пътят за градчето, има скромен паметник, който представя Жан-Мари Виане в разговор с един овчарче - Антоан Гивре. Този паметник всъщност е спомен за един епизод от живота на светеца. Жан-Мари Виане вървял пеша, когато пристигнал във въпросното овчарче, го попитал как да стигне до селото. Детето му показвало пътя. Тогава той му казал: „Ти ми показва пътя към небето.“ Паметникът е дело на Луи Касте, създаден в 1938 г. като спомен за срещата на 13 февруари 1818 г.

**Мая ХИЛДЕГАРД
(Следва)**

Литургии на папа Франциск, предавани по Мондовизията

24 декември - Бъдни вечер - литургия, председателствана от папата във ватиканската базилика „Свети Петър“ - начало 22.15 ч., край около 24.30 ч.

25 декември - Рождество Христово - Коледно послание на Светия отец и благословията „Urbi et Orbi“ (за града Рим и за света) - начало 13.00 ч., край около 13.30 ч.

Часовете са по българско време.

Чуден светофор

Баба и внуче влезли в една черква да се помолят. Седнали на един от чиновете. Тогава внучето започнало да гледа ту баба си, ту дарохранителницата, над която светела червена лампичка. В един момент то попитало:

- Баба, когато светлината на лампичка стане от червена зелена, ще си тръгнем ли?

Животът ни не зависи от смяната на светлината на уличния светофор, който регулира движението на колите. Ние не сме зависими, сами си определяме своя светоглед. Ако сме избрали Божия начин на живееене, трябва да го пазим. „Защото... понеже...“ - това е нашият личен избор. Ако си християнин, живей като добър човек - заради Господ и заради другите, които носят Неговите образ и подобие.

„**Бог е в самите нас.**“

Платон

„**Да се съмняваш в Бог, означава да вярваш в него.**“

Оноре дьо Балзак

„**Искам да позная ума на Бог. Останалото са подробнотии.**“

Алберт Айнщайн

Двама скарани съседи

Имало едно време двама скарани съседи. Не си говорели, а само гледали как да си създават проблеми един на друг.

Един от тях поискал да му се яви самият Господ и да му каже какво да прави със съседа, който му създава толкова проблеми.

Още същата нощ имал сънни видение - чул чуден глас, който му казал, че е Господ. Тогава човекът поискал да види и притежателя на божествения глас. Но когато видял лицето му, се стреснал. Господ му се явил с лицето на съседа!

Същата нощ и съседът имал такъв сън...

Оттогава двамата са приятели, понеже разбрали, че във всеки от тях е Бог!

Колко лесно влизаме в конфликти, колко често се караем и обиждаме! Толкова ли сме по детски слаби? Нещата не са толкова сложни, колкото си мислим, стига да искаем да променим себе си. И ако Бог е в съседа ти? Да, Бог е във всеки от нас, Той е част от нас!

**Аз съм Господ,
Бог ваши**

„**Не крадете, не лъжете и не се мамете един други. Не се кълнете лъжливо в Мое то име и не осквернявайте името на твоя Бог. Аз съм Господ.**

Не притеснявай близния си и не бъди грабител. Заплатата на наемника не бива да остава у тебе до сутринта. Глухия не хули и пред слепия не изпречвай нищо, от което може да се препъне; бой се от твоя Бог. Аз съм Господ.

Не вършете неправди, кога съдите. Не бъди пристрастен към сиромах и не угаждай на големец; съди близния си по правда. Не ходи да клюкарства между народа си и не въставай против живота на близния си. Аз съм Господ.

В сърцето си не враждувай против брата си; изобличи близния си и няма да понесеш грех заради него. Не отмъщавай и не бъди злобен против синовете на твоя народ; но обичай близния си както себе си. Аз съм Господ.“

Книга Левит (19, 10-18)

Паяжини

Някога, в първите векове на християнството, имало много пустинници. Те си избрали места за живееене близо до извори с вода. Тъй като били пустинници, не си общували, нямало пътеки, които да ги свързват. Единственото, което ги свързвало, бил изворът. Те ходели до извора един след друг. Пътеките от техните къщички до извора изглеждали като паяжина. Древните писатели направили следната за-

бележка: „Само тази паяжина от пътечки към извора била възможността Господ да посети пустинниците в техните къщички.“

Видял ли си как работи паяк? Неговата работа е сякаш фина като на художник. Дали твоите постъпки са също такива, или са като тези на пустинниците? Отвори сърцето и ума си и помисли - странник ли си или художник на живота си?

„**1. Въздържание. Не яж до затъпяване, пий, но не препивай!**

2. Мълчание. Говори само онова, което ще е от полза за другите и за тебе, избягвай дребнавите разговори!

3. Ред. Всяко нещо да се на мира на мястото си! Всяка работа да си знае времето!

4. Решителност. Решавай какво си длъжен да сториш и прави това, което си решил!

5. Пестеливост. Не прави други разходи освен за хората и за твоето добро, т.е. нищо не разпилявай!

6. Прилежание. Не губи времето си, бъди всяка зает с нещо полезно, откажи се от ненужните занимания!

7. Искреност. Не прибавяй до болезнено за хората притворство! Разсъждай честно и справедливо и вземеш ли думата, говори по същество!

8. Справедливост. Не осърбявай никого, като го напрояваш или като забравяш да му отадаш длъжимото уважение!

9. Умереност. Избягвай крайностите! Въздържай се да отвръща на обидите, колкото и да мислиш, че е заслужено!

10. Чистота. Никога не търпи нечистота на тялото, облеклото и мислите си!

11. Спокойствие. Не се тревожи от дреболии или в случаите на неизбежна злополука!

12. Целомъдрие. Не стигай до полови излишества. Съвкуплението е за здраве и за продължение на рода!

13. Смирене. Подражавай на Исус и Сократ.“

Бенджамин Франклайн,
Тринадесет правила
Отец Михал ШЛАХЦЯК, ОВ
Из „Чуто и предадено
нататък“

10 декември - Девата от Лорето

Над два милиона поклонници от цял свят годишно посещават „летящата къща“ на Девата в Лорето - едно от най-посещаваните светилища в Европа.

Ето какви са историята и легендата. Къщата в Назарет, където се е родила Дева Мария, се е състояла от две части - пещера, издълбана в скалата, и малко пространство пред скалата, заградено от три стени. Пещерата е още запазена в сегашната базилика на Назарет. А трите стени представляват Светата къща - двете странични стени и стената пред олтара в катедралата на Лорето.

След като кръстоносците загубват битката през 1291 г. и Назарет пада в мюсюлмански ръце, четири ангела пренасят камъните на трите стени в Турсато - Илирия (днеш-

на Хърватия), на Адриатическо море. Тук те не получават подходящо внимание от населението и ангелите пренасят къщата близо до Реканати (Италия), на няколко километра от Лорето. Тук идват много вярващи на поклонение, но и непочтени хора с користни цели и намерения. Къщата се пренася в градинката на двама братя, които започват споркой от двамата да „усвои“ тоzi небесен дар. Историята завършва, като ангелите пренасят къщата - вече окончателно - на 10 декември 1294 г. в Лорето. Това е преданието. Много учени, ангажирани от Църквата, установяват и доказват, че камъните на Светата къща са идентични с тези на скалната пещера в Назарет, където тя се е намирала.

Исторически е установено, че на това място в Лорето не е имало никаква сграда преди 10 декември 1294 г. Камъните от трите стени, донесени от Назарет в Лорето, са поставени направо на земята, без основи, високи са до 2.5 - 3 метра. Подобни камъни не са известни по тези райони, но съ-

щите камъни са използвани за строеж на къщи в Галилея. Надписите по камъните са юдейско-христиански и са сходни с тези върху пещерата в Назарет. Между камъните са открити пет кръста от червен плат, датиращи от епохата на кръстоносците.

Днес на това място се извърши величествената базилика „Светата къща“ в стил ренесанс. В абсидата са изградени параклиси на 13 държави. Най-важната част на базиликата обаче е самата Свята къща - трите каменни стени, чиято мраморна облицовка е поръчана от папа Юлий II (1503-1513).

В базиликата цари тишина и покой. Милионите посетители идват на поклонение и молитва пред Божията Майка. Тук непрекъснато мълчаливо „в тайнствена святынтя“ се възнеса старинна поклонническа молитва: „О, света Дева Марийо, поздравявам те в твоята къща с думите на ангела: „Радвай се, благодатна Маријо, Господ е с теб!“

Веска КОЧУМОВА

**ЧАСТ ТРЕТА
Животът в Христос****Раздел първи****Призванието на човека:****Живот в Духа****Първа глава****Достойнството
на човешката личност****Член 7****Добродетелите****II. Даровете и плодовете
на Светия Дух**

1832 Плодовете на Духа са съвършенствата, които формира у нас Светия Дух като първи плодове на вечната спасва. Традицията на Църквата изброява дванадесет: любов, радост, мир, дълготръпение, благост, доброта, милосърдие, вяра, кротост, скромност, въздържание (целомъдрие) (Гал. 5, 22-23)

Накратко

1833 Добродетелта е постоянно и неотклонно предразположение да се прави добро.

1834 Човешките добродетели са стабилни предразположения на ума и на волята, които направляват делата ни, управяват страстите ни, ръководят поведението ни според разума и вярата. Те могат да бъдат групирани в четири главни добродетели: благоразумие, справедливост, смелост и въздържаност.

1835 Благоразумието предразполага разума да различава във всички обстоятелства нашето истинско благо и да избира справедливи средства, за да го осъществява.

1836 Справедливостта се състои в постоянна и твърда воля да отдаваме на Бог и на близния си длъжимото.

1837 Въздържаността дава в трудностите твърдост и постоянство за вършene на доброто.

1838 Въздържаността намалява привлекателността на чувствените удоволствия и осигурява разумна употреба на създадените блага.

1839 Моралните добродетели растат чрез възпитанието, чрез съзнателни постъпки и чрез постоянство в усилията. Божествената благодат ги очиства и извисява.

1840 Богословските добродетели предразполагат християните да живеят в единство със Света Троица. Те имат Бога за начало, мотив и обект, Бог, познат чрез вярата, очакван и обичан заради самия Него.

1841 Има три богословски добродетели: вяра, надежда и любов (Вж. 1 Кор. 13, 13). Те възпитават и оживяват всички морални добродетели.

1842 Чрез вярата ние вярваме в Бог и във всичко, което Той ни е открил и което светата Църква ни предлага да вярваме.

1843 Чрез надеждата желаем и очакваме от Бог с пълно доверие вечния живот и благодатите, за да го заслужим.

1844 Чрез любовта обичаме Бог над всичко и близния като себе си от любов към Бог. Тя е „връзката на съвършенство“ (Кол. 3, 14) и образец на всички добродетели.

1845 Седемте дара на Светия Дух, отدادени на християните, са мъдрост, ум, благоразумие, сила, знание, благочестие и страх Божи.

Член 8**Грешът****I. Милосърдие и гръж**

1846 Евангелието е откровението в Иисус Христос на милосърдието на Бога към грешниците (Вж. Лук. 15). Ангелът извести на Йосиф: „Ти ще наречеш Иисус: защото Той ще спаси народа Си от греховете му“ (Мат. 1, 21). Същото може да се каже и за Евхаристията, тайнство на Изкуплението: „Това е Моята Кръв на новия завет, която за мнозина се пролива за оправдане на греховете“ (Мат. 26, 28).

1847 „Бог ни създаде без нас. Той не пожела да ни спаси без нас“ (Вж. Лук. 15). Приемането на милосърдието Му изисква от нас признаване на греховете ни. „Ако кажем, че нямае гръж, себе си мамим, и истината не е в нас. Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен, за да ни прости греховете и ни очисти от всяка неправда“ (1 Иоан. 1, 8-9).

1848 Както твърди св. Павел: „Дето пък се умножи грехът, благодатта се яви в голямо изобилие“ (Рим. 5, 20). Но за да извърши делото си, благодатта трябва да открие греха, за да обръне сърцето ни и ни надари „с правда за живот вечен, чрез Иисуса Христа, нашия Господ“ (Рим. 5, 21). Както един лекар преглежда раната, преди да я превърже, така Бог чрез Словото си и със

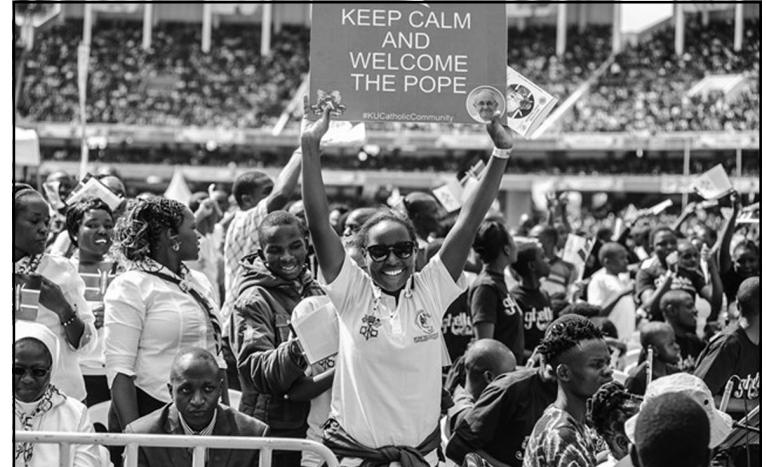
Папа Франциск в Африка

Светият отец бе на апостолическа визита в Кения, Уганда и Централноафриканската република от 25 до 30 ноември.

Светият отец казва за Кения: „Имах радостта да занеса думите на надежда на Исус: „Бъдете крепки във вярата, не се страхувайте“. Това бе мото на визитата. Думи, които са живени всеки ден от многобройни смирени и обикновени хора, с благородно достойнство; думи, засвидетелствани по трагичен и героичен начин от младежите от университета в Гариса, убити на 2 април т.г., защото са християни.“

Папа Франциск се спря и на визитата си в Уганда, преминала под знака на нейните мъченици в 50-та годишнина от тяхната историческа канониза-

ция от папа Павел VI. „Затова мотото на моята визита бе „Ще бъдете мои свидетели“ (Деян. 1, 8). Мото, свързано и с думите „Ще получите силата на Светия Дух“, защото Духа е този, който вдъхновява... Цялата визита в Уганда премина в жаркото свидетелство, вдъхновено от Светия Дух. Красноречиво свидетелство е служението на катехистите..., милосърдието, което докосна с ръка в Дома на милосърдието на Налуколонго..., младежите, които въпреки трудностите съхраняват дара на надеждата и се стремят да живеят Евангелието не според света, а вървейки срещу течението. Свидетели са свещениците и богословените, които подновяват всеки ден своето „да“ на Христос...“

„Третият етап от визитата бе Централноафриканската република, която е географското сърце на континента. Тази страна бе началното намерение за моята африканска визита, защото е страна, която се опитва да излезе от един много труден период на жестоки конфликти и много страдание на народа. Именно затова пожелах да отворя там, в Банги една седмица по-рано първата Света врата на Юбилея на милосърдието... Отварянето на Светата врата е знак на вярата и надеждата за този народ и символично за всички африкански народи, нуждаещи се най-много от изкупление и утешение...“

Започна отварянето на зазиданите свети Врати в Рим

На 16 ноември бе махната стената на първата света врата - Светата врата на катедралния храм на Рим „Сан Джовани ин Латерано“. Светите врати са отворени само през юбилейните години и след края им относно биват зазиждани заедно с бронзова касета, в която се пази ключът от вратата. Влизането в папска базилика през Светата врата подчертава важността на влизането в черква. Църков-

за получаване на пълната юбилейна индулгенция, която папата дава за Света година.

За последен път Светата врата на Латеранската базилика бе отворена през юбилейната 2000 г., а преди това - през Светата година на Изкуплението през 1983 г. Презминаването през Светата врата подчертава важността на влизането в черква. Църков-

ната врата - до която обикновено се стига с изкачването на едно или повече стъпала - символизира прехода от земния свет в Божия дом.

След това ще бъдат освободени също зазиданите свети врати на другите три папски базилики - „Свети Петър“, „Санта Мария Маджоре“ и „Свети Павел извън стените“.

По www.catholic-news.bg

Поклонничество в къщата музей на Майка Тереза

Група от енория „Свети Йоан-Кръстител“ - София, ръководена от отец Марчин, посети къщата на Майка Тереза в Скопие. Както е известно, това е родният дом на великата благодетелка. Въсъщност не е точно къщата, в която е живяла в детските и младежките си години - на мястото на старата къща сега виждаме една солидна постройка, напомняща на старата, но украсена с капела на втория етаж, голяма тераса, приземни помещения, магазинче за сувенири - всичко както си му е редът за един скромен музей.

В обширното помещение, където се помещава музейят, има много снимки и лични вещи на Майка Тереза. Възпроизведена е отчасти и обстановката. От макета на старата къща се добива представа за действителните условия, при които е живяла закрилницата на оневъзможните.

Екскурзоводката ни прие радушно и ни разказа за живота на Майка Тереза, след което имахме възможност да правим снимки в музея.

Най-забележителното място е капелата на втория етаж. Между двойните стени от стъкло са поставени метални

ленти, извити и преплетени несиметрично. На пръв поглед това се схваща като дантела, но когато човек се вгледа и включи въображението си, забелязва очертания на цветя, решетки, сложни плетеници и възли. Дали това не е символ на житетските ни криволици, очертаващи добро и зло, или пък чувството, че понякога душата усеща себе си като в затвор? Там, където конструкцията изисква да се съединят тези ленти, са поставени специални съоръжения, които въобразението превръща в глави на насекоми. Не е ли това символ на безпомощните и нещастни хора, на които Майка Тереза помага, за да не бъдат стъпвани от жестоките житетски обстоятелства?

Стъклото на външните стени е като обляно с вода - вероятно капките са сълзите на бедняците, на които е помогала Майка Тереза.

Преценени откъм познанията ни за църковна архитек-

тура, таванът и олтарната апсида не отговарят на общоприетите правила в изграждането на храм. В случаите както абсидата, така и таванът допълват многост-ранните въз-

можности за интерпретиране на архитектурата на тази тъй необикновена капела. Ролята на олтарна апсида изпълнява полусферичното многоъгълно заграждане на пространството, чиято изпъкналост, издадена навън, напомня олтарна апсида. На тавана пак вероятно в цилиндрична форма, изцяло в стъкло, се оформя нещо като купол. Стъклото на „абсидата“ и полусферичното заграждане на „купола“ отново напомнят сякаш за планетите в Космоса, за хармонията на небесните сфери. Тук не става въпрос за музика, но пак можем да възприемем малко необичайно това архитектурно решение - не са ли тези сфери напомняне за небесната космическа любов, изпратена ни свише от Бог?

Не намекват ли те за отражението на тази всемирна любов към близния на земята? Не са ли израз на любовта на Майка Тереза към всички бедни, болни и нещастни? Или пък че любовта се отразява горе, в небесните селения, и тя е тази, която ще спаси света. При това таванът може да се разглежда и като око - големо, широко отворено, гледащо непрекъснато към нас.

Металните ленти, които вероятно са поставени там в интерес на здравината на сградата, символизират непрекъснатото движение на планетите в Космоса като очертание на техните орбити. Стените, таванът, „абсидата“ създават своеобразно „движение“ на пространството, а стъклените стени сякаш пропускат пътя на вятъра в капелата.

Един голям кръст е очертан в страни на южната стена на капелата - стъклена плоскост, обградена с метални реоли. Този кръст се вижда и от улицата, и от двора на къщата музей.

Външните стени също доизграждат цялостния замисъл на сградата - голяма част от тях са покрити с отливки на бели летящи гъльби, даже на покрива е направена нещо като стъклена къщичка, в която така са поставени гипсовите отливки на гъльбите, че да изобразяват движение - сякаш влизат и излизат, пърхайки с крилати си.

В капелата отец Марчин отслужи литургия, посветена на Майка Тереза, а всички пяхме с акомпанимент на китара от брат Кшанек от Белозем.

После посетихме католическата катедрала в града - отново нова, модерна черква, изваяна в овални форми, с висока камбанария в средата - точно над входа. Видяхме часовника на гарата - така, както е спрял в момента на разрушителното земетресение в Скопие през 1969 г.

Какво да кажа за града? Това е нов град - няма и помен от онова, което е било преди земетресението. Напоследък хората тук се стремят да възкресят всички личности, които са дали принос за тяхната история. Това е похвално, но дали не са се изсилили да възкресят едва ли не величието на Древния Рим, когато македонската държавност още е била под въпрос... В центъра скулптурите са буквално една до друга - духовни просветители, царе, завоеватели, просветители и борци за свобода от ново време, алгоритични фигури, разярени и спокойни лъзове, коне в буен бяг, ездачи с горда осанка, средновековни воиници в победен възторг, триумфална арка и какво ли не още. Всичко е концентрирано около огромния паметник на Александър Македонски в устремен бяг на своя кон Буцефал.

В двора на къщата музей на Майка Тереза има две скулптури, които правдиво я изобразяват. Изваяната от бял камък напомня с нещо Дева Мария. Когато я видях отдалеч, помислих, че е Дева Мария. Вероятно това е нарочно търсено от скулптора.

Това бе нашето еднодневно поклонничество в Скопие. Доволни сме, че успяхме да видим и да честваме паметта на Майка Тереза.

Майя РАЙКОВА

Папа Франциск ще канонизира Майка Тереза

На 5 септември 2016 г. папа Франциск ще канонизира за светица на Католическата църква блажената Майка Тереза от Калкута. Канонизирането ѝ ще бъде своеобразен венец на Юбилейната година на милосърдието.

Малката сестра от албански произход е основателка на Конгрегацията на мисионерките на милосърдието. Получава Нобелова награда за мир през 1979 г. и ред други отличия. На 19 октомври 2003 г. свети папа Йоан-Павел II я провъзгласява за блажена, а през 2005 г. архиdioцезът на Калкута открива процеса за канонизация.